

SEÇİMLERİ BOYKOT ET!

Seçim yarışında politik cephede taşlar yerli yerine oturdukça, bu süreç bir rotaya kavuştuğça halkı yalanlarla, vaatlerle kandırma yarışı tırmanacaktır. Faşist düzen partilerinin kitleleri kazanmak için bu yalana çok fazla ihtiyacı olduğu, bunun için her yolu denemekten, her yalanı söylemekten çekinmeyecekleri açıktır. Yapılan da bu olacaktır. Uzun yıllara ve tecrübeye dayanan bu tür propaganda ne yazık ki etkili olmaya devam etmektedir. Orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin gerçek kurtuluş yolunda yalpalaması, kendi gücüne dayanamaması, kendine ait bir gelecek öngörememesi onu her durumda bu propagandanın etkisinde kalmaya zorlamaktadır.

KOLEKTİF DOĞRULTU

Beklenen Değişim Kurtuluş Olacaktır

SAYFA 12-13-14

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

29 MART-12 NİSAN 2023 ■ SAYI: 134 ■ FİYAT: 7 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

SANDIĞA DEĞİL Devrime Kilitlen

GÜNCEL

8

**DÜZEN PARTİLERİNDE
CAN SİMİDİ ARAYIŞI**

Millet İttifakı "yönetme erkine egemen olmak" düsturu ile bir araya gelirken esasta orta burjuvazinin reformist kanadı ve küçük burjuvazinin devrimci kanadı ise Erdoğan karşıtlığı üzerinden Millet İttifakı'nın yanında açık ya da zımnî -utangaç da diyebiliriz- saf tutmaktadır. Erdoğan karşıtlığı adeta ilericiğin mihenk taşına dönüştürülmüştür.

GENÇLİK

10

SEÇİMLERDE GENÇLİĞİN YOLU

Halk gençliği iki gerici klik olan Cumhur ve Millet ittifakları arasında seçim yapmak zorunda değildir. Toplum, düzeni değiştirme potansiyelini bilemeyen, örgütlü yaşamdan çekinen gençlik kurtuluş yolunu görememektedir. Kendi potansiyelini açığa çıkartmak görevi onun önündedir.

DÜNYA

18

**GELEN FİNANSAL KRİZİN
AYAK SESLERİ**

Aylardır, uluslararası finansal kriz ve resesyona tehlikesine dikkat çekilirken özellikle SVB ve Signature Bank'ın iflası bu krize doğru gidilen adımların olduğu yorumları yapılmaktadır. Peşi sıra özellikle Almanya ve İsviçre merkezli bankaların da hisselerinde keskin düşüşler yaşanması, bu yorumları kuvvetlendirmektedir.

Maraş'ta hukuki bilgilendirme toplantıları

Maraş'a bağlı Nurhak, Elbistan ve Ekinözü'nde Munzur Çevre Derneği (MÇD) ve Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) halkın geniş katılımının olduğu toplantılarda hukuki süreç üzerine bilgilendirme gerçekleştirdi. Maraş merkezli depremlerin üzerinden iki aya yakın zaman geçti. 11 ili etkileyen depremler, ağır insani bir krize neden olurken eğitimden sağlığa birçok alanda ciddi sorunlar yaşanmaya devam ediyor. Halkın sorunları ise hâlâ çözüme kavuşmuş durumda değil.

Depremin ilk günlerinden itibaren devletin enkaz altında kaldığını dile getiren halk bir gerçeğe ışık tutarken geride bıraktığımız süreçte halkın bu tanımı giderek güçlük kazanıyor. Maraş'ın ilçelerinde dayanışma çalışmalarını sürdüren Munzur Çevre Derneği (MÇD) üyeleri bir yandan halkın temel ihtiyaçlarını dayanışmayla karşılarken diğer yandan da barınma sorunu üzerine çalışmalar yürütüyor. Nurhak ve Ekinözü'nde

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) ile birlikte hukuki süreç üzerinde bilgilendirme toplantıları yapılarak halkın ilerleyen süreç hakkındaki sorularına cevap verildi. Halkın en temel barınma hakkının karşılanması noktasında devletin halkı kaderine terk ettiğini dile getiren MÇD'liler bu noktada halkın ilerleyen süreçte bir araya gelerek hakları için mücadele etmesinin gerektiğine vurgu yaptılar. Ayrıca Kürecik'te de yoğun katılımın olduğu halk toplantıları gerçekleştirildi.

Halkın toplantılarda, hasar tespit sürecindeki sorunlara değinirken yapılan itirazların yanıtızsız kaldığını ve ilgili makamların bu noktada ilgisiz olduğunu dile getirdi. Halkın barınma sorunu için uzun soluklu bir süreç hazır olması gerektiği üzerinde durulan toplantılarda bu noktada halkın örgütlü mücadelesinin önemi vurgulandı. Toplantılar yapılan bilgilendirme broşürü dağıtımlarıyla sona erdi.

Samandağ halkı toprakları için direniyor

Samandağ'da yerleşim yerlerine yakın alanlarına moloz dökümü gerçekleştiriliyor. Samandağ halkı moloz yüklü kamyonların yolunu keserek eylem gerçekleştirdi. Samandağlılar, "Koronayı atlattık, depremde enkaz altında kalanlar için de 'Allah'ın emri affetsin' dedik, bu da Allah'ın emri mi" diye tepki gösterdi.

Samandağ halkı, depremde yıkılan binaların enkazlarının Deniz Mahallesi'ndeki çadır kent yanına dökülmesine karşı eylem yaparak iş makinelerini durdurdu. Bir yanında sulama kanalı bir yanında çadır kent olan ve yerleşim yerlerine, denize yakın bölgeye dökülen molozlara karşı bir araya geldi. Kol kola giren halk, moloz dolu kamyonun geçişini izin vermeyeceklerini vurguladı.

Alana gelen Samandağ İlçe Emniyet Müdürü Asuman Karacık'ın "Dağil-

mazsanız zor kullanırız" tehdidinde ise bizim tek amacımız "doğa katliamını önlemek yanıtını veren" halk, molozların dökülmesine izin vermeyeceklerini kaydetti.

Eyleme katılan yaşlı bir kadın, "Koronayı atlattık, depremde enkaz altında kalanlar için de 'Allah'ın emri affetsin' dedik, bu da Allah'ın emri mi? Çadırda oturuyoruz kamyonlar tozlarından çocuklarımız hastalandı, mikrop içinde yatıyor, mikrop içinde kalkıyoruz" sözleriyle tepki gösterdi.

Eylem sürerken moloz taşıyan İğdir İl Özel İdaresine ait bir kamyonun şoförü halkın üzerine aracı sürdü. Duruma tepki gösteren halk, polis engelledi. Ardından kamyonun halkın direnişi sonucu mahalleden geri çıkarıldı. Eylem sona erince, moloz dökme işlemi devam etti.

Çocuğa işkence yapan polisler: "Kademeli güç kullandık"

SADECE ARACA ALMIŞLAR!

Y. D'yi sebepsiz yere araca alması ve hürriyetten yoksun bırakmasına ilişkin hürriyeti tehdit gibi bir kasıtları olmadığını belirten Aykut Oral, "Mağduru araca aldıktan sonra mağdur serbest kalmak için ısrar etti. Önce annesinin vefat ettiğini, daha sonra işsiz olduğunu, babasının kanser hastası olduğunu, bu olayı duyarlarsa daha çok üzüleceklerini ve hakkında işlem yapıldığı zaman geleceğinin mahvolacağını, herhangi bir şekilde devlet memuru olamayacağını beyan etti. Mağdurun bize yalvarması ve ısrarı annesi sebebiyle ayrıca ailesine kendisinin gideceğini söylemesine istinaden işlem yapmaksızın bıraktık, olayda tek kabahatimiz bu olabilir" diye kendini savundu.

Y. D'nin Newroz ateşine yakacak at-

TEŞİSE "BENİ HERKES TANIR" DEDİ

Y. D'nin Newroz ateşine yakacak at-

tığını, bunun için kaçırdıklarını söyleyen Emniyet Amiri Oral, herhangi bir işkencede bulunmadıklarını iddia etti. Y. D'nin fotoğraflı teşhisini ise, "Mağdurun fotoğraftan beni göstermesi son derece normaldir çünkü ilçenin Emniyet Amiriyim ve herkes beni tanır" sözleriyle savundu.

GÖZ KORKUTMAK İÇİN İŞKENCE!

Serbest bırakılan polis ve araç sürücüsü Hayrettin Çakmak da işkenceyi reddederek, Y. D'yi Newroz kutlamasında kaçırdıklarını, ailelerin çocuklarını çağırılmaması üzerine birini alırsak aileler çocuklarını eve çağırır diye aldıklarını söyleyerek, bu amaçla Y.D.'yi araca aldıklarını iddia etti.

Daha sonra İlçe Emniyet Müdürlüğüne döndüklerini, çocuğu Emniyet Müdürlüğü önünde bırakmak istedikleri, çocuğun "Burası Lice beni burada polis aracından indirirseniz bana ajan derler. Beni uzakta indirin dedi" diye savunma yapan Gökhan Bay, bunun üzerine Y. D'yi bir kilometre uzaklıkta bir yere indirdiklerini savun-

du. Tutuklanan polis İsmail Akkuş, Y. D'yi kaçtığı esnada bir bahçe duvarı dibinde yakaladıklarını savunarak kendilerine direnen. Y. D'ye karşı kademeli güç kullandıklarını ileri sürdü. Diğer polisler gibi çocuğu neden Kulp ilçesi istikametine götürdüklerine açıklık getirmeyen Akkuş, daha sonra çocuğu Emniyet Amirliğine getirdiklerini, çocuğun annesi ve babasının rahatsız olduğunu söylemesiyle ona acıyıp çocuğu 900 metre ya da bir kilometre ötede olan hastanenin önünde bıraktıklarını iddia etti.

Y.D'nin vücudundaki yaraların taş atmaktan kaynaklı olduğunu öne süren Akkuş, "Çocuğu araçtan indirdiğimizde herhangi bir şekilde eli ya da herhangi bir yeri bağlı değildi. Herhangi bir yaralanması yoktu. Yaralanması taş atıldığı esnada olmuş olabilir" dedi. Mağdurun silah dipçisiyle kendisine vurduğu yönündeki fotoğraflı teşhis beyanı sorulan Akkuş, "Mağdur kesinlikle silahlarımızı görmemiştir. Ne ben ne de diğer arkadaşlarım mağdura silahla vurmuş değiliz" yanıtını verdi.

Amed'in Lice ilçesinde 21 Mart Newroz günü 5 polis 14 yaşındaki Y. D'yi zorla zırhlı araca bindirerek işkence yapmış, daha sonra dere yağına atmıştı. 27 Mart günü 5 polisten 3'ü tutuklanırken Lice Sulh Ceza Hâkimliğine tutuklama istemiyle sevk edilen Emniyet Amiri Aykut Oral ve Hayrettin Çakmak serbest bırakıldı. Polisler İsmail Akkuş, Emre Özcan ve Gökhan Bay, "kasten silahla ve kamu görevlisinin sahip olduğu nüfusU kötüye kullanmak suretiyle yaralama" suçundan tutuklanırken, olay sırasında polis grubuna amirlik yapan Emniyet Amiri Aykut Oral, ifadesinde suçlamaları reddetti.

POLİTİK GÜNDEM

SEÇİMLERİ BOYKOT ET!

1 4 Mayıs seçimleri tüm politik gündemi işgal etmiş durumda. Kuşkusuz her seçim politik sürece damgasını vuran özelliklere sahiptir. Her seçimin, içinden geçilen süreçte özgün yanları, etkileri ve sonuçları olur. Bu seçim sürecinin de kendine has yapısı ile hem siyasi süreci ciddi düzeyde belirleyecek hem de toplumsal dengeleri, halkın politik konumlanışını etkileyecek özellikleri barındırdığını görmek gerekmektedir.

14 Mayıs seçimlerini özgün kılan birkaç nokta söz konusudur. Birincisi, bu seçimlere biçilen roldür. Bu rol geniş kitlelere “köklü bir değişim ya da var olanın sürdürülmesi” yarışı olarak sunulmaktadır. Böylelikle bir genel seçimden beklenebileceklerin çok ötesinde sonuçlar üretebilecek bir politik anlamdan söz edilmektedir. İkincisi, halk kitleleri kendi çıkarları dışında ama düzen tartışmaları ekseninde keskin bir şekilde saflaşmaktadır. Kitleler iki faşist blok arasında alabildiğine politize edilmekte ve kendi çıkarlarına bu şekilde yabancılaştırılmaktadır. Üçüncüsü, iki faşist kliğin saflaşmasında uçlara savrulmayı da içeren görünürde de olsa apaçık bir biçimsizlik söz konusudur. Bu saflaşma, ana güçlerin belirlediği rotada irili ufaklı güçlerin hizalanmasını getirdiği gibi aynı zamanda en küçük gerici gücün dahi desteğini aramayı, bulmayı, sağlamayı içermektedir. Bu, halk desteğinin en küçük olanı da yanına çekmeye zorunlu olacak derecede parçalanmış olmasına işaret etmektedir. Bu durum, seçim sonrası yönetim krizi yaşanacağına, güç paylaşımına ve bunun yaratacağı iç mücadelenin şimdiden olabildiğince sert gerçekleşeceğine işaret eder. Dördüncüsü, seçimler dünya çapında derin bir ekonomik kriz varken, emperyalistler arası mücadelenin tırmandığı ve politik gerginlikler ve savaş iklimini besleyen ko-

sullarda; yoksullaşmaya, belirsizliğe, sosyal çöküntüye deprem felaketinin eklenmesiyle oluşan çok katmanlı bir toplumsal kriz ortamında gerçekleşmektedir. Beşincisi, devrimci demokrat güçlerin zayıflığında ve dayanıklılığında kendini güçlü hisseden tasfiyecilerin barışçıl mücadelede birleştikleri, gövde gösterilerine soydukları bir seçim süreci yaşanmaktadır.

Seçim gündemine boğulan ülke, bağımlı olduğu emperyalist dünyadaki gelişmelere algılarını kapatmış durumda. Oysa bu faşist yapının bağımlısı olduğu emperyalist sistemin ekonomik krizi derinleşerek yayılmakta, alınan önlemleri yeni sorunlar üreterek çözümsüzlüğü büyötmeye devam etmektedir. Bu durumun emperyalizme bağımlı olan sistemi etkilemesi kaçınılmazdır. Emperyalist mali sistemin jandarması ve ana gücü ABD’de banka sistemini tehdit eden gelişmeler yaşanıyor. ABD merkezli Silicon Valley Bank ve Signature Bank’ın geçtiğimiz günlerde iflas açıklaması, bunun AB ve İsviçre’ye doğru yayılma emaresi göstermesi 2008 krizine benzer bir mali krizin kapıyı çaldığına dair tartışmaları da başlatmıştır. Emperyalist mali sistemin derin bir krize doğru sürüklenme potansiyeli her zaman için bulunmaktadır. Ancak bugün için bu daha belirgin bir hal almıştır. Var olan krizli yapının derinleşerek büyüyeceği görülmektedir. Bunun yanında Rusya’nın Ukrayna işgalinde daha da saldırganlaştığı ve NATO’nun Ukrayna’ya daha güçlü destekler sunarak savaşı sürdürmede ısrar ettiği bir tablo söz konusudur. NATO’nun Finlandiya ve İsveç’e doğru genişlemesi daha da somutlaşmış, emperyalistler arası çatışmanın büyüme zemini Rusya’nın Beluras’a nükleer başlıklı silahlar yerleştirme kararıyla karakterize olmuştur. Dünya genelinde ekonomik ve siyasi ölçekte çok ciddi gelişmeler hız kesmeksizin sürmektedir. Emperyalist sistemin krizi ve emperyalistler arasındaki çelişkilerin keskinliği tüm dünyayı etkileyecek ölçekte büyümektedir.

SEÇİM YARIŞI YALAN YARIŞI!

Bu tablo ülkedeki ekonomik koşullar için kuşkusuz şimdikinden daha da olumsuz bir sonucun kaçınılmaz olduğunu göstermektedir. Seçim süreci boyunca ekonomide faşist AKP-MHP bloku ne yaparsa yapsın, hangi seçim ekonomisini uygularsa uygulasin halkın yoksulluğu, ezilmişliği büyüyerek devam edecektir. Buna bir de depremin ekonomik faturası eklenecektir. Milyonlarca insanın bu deprem fela-

ketlerinden doğrudan etkilenmesinin dışında faturanın tüm halka kesilmeye başladığı ve bunun devam edeceği açıktır. Faşist diktatörlüğün ekonomik parametreleri çöküntüyle karşı karşıyadır. Sistemi sürdürmek için Millet İttifakı’nın vaatleri de Cumhuriyet İttifakı gibi borçlanmak için güven oluşturmayı içermektedir. Sermaye arayışları emperyalist tekeller ve kurumlar üzerinden gerçekleşmiş, Kemal Kılıçdaroğlu yaklaşık 3 trilyon dolarlık bir sermayeye ulaşarak kredi bulma yeteneklerini övünçle açıklamıştır. Zira sistemin bağımlı yapısı, borçlanma düzeyi bunu zorunlu kılmaktadır. Borcu borçla kapatmaya mahkûm bir sistem söz konusudur.

Bu durum halkın daha azgınca sömürülmesi, emeğinin gasp edilmesi, sefalet ve iflase sürüklenmesi anlamına gelmektedir.

Seçim gündemi içinde asıl sorun eriyen ücretler, oluşan sefalet, daralan yaşam şartları, kemiğe dayanan bıçak, küçük esnafın kapısını çalan iflaslar ve elbette faşizmin bitmek tükenmek bilmeyen siyasal baskısıdır. İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinde örgütlenme ve mücadele etme eğilimi gerçekleşen grevler ve direnişlerle zayıf da olsa kendisini göstermektedir.

Bunun karşısında seçimler sonrası için oluşturulan beklentiler ve bunu sağlayan siyasal propagandalar emekçi halkımızın ayağına pranga gibi takılmaktadır. Çok yoğun bir şekilde seçimler sonrasında her şeyin düzeleceği, taşların yerli yerine oturacağı propagandası yapılmaktadır. Ekonomik sorunlarla boğuşan, demokratik hakları için arayış içinde olan, özgürlük talep eden, değişim isteyen her kesime sandık mücadelesiyle çözüm yolunun açılacağı, seçimlerin kazanılmasıyla her şeyin düzelme yoluna gireceği inancı verilmektedir.

Seçim yarışında politik cephede taşlar yerli yerine oturdukça, bu süreç bir rotaya kavuştukça halkı yalanlarla, vaatlerle kandırma yarışı tırmanacaktır. Faşist düzen partilerinin kitleleri kazanmak için bu yalana çok fazla ihtiyacı olduğu, bunun için her yolu denemekten, her yalanı söylemekten çekinmeyecekleri açıktır. Yapılan da bu olacaktır.

Uzun yıllara ve tecrübeye dayanan butür propaganda ne yazık ki etkili olmaya devam etmektedir. Orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin gerçek kurtuluş yolunda yalpalaması, kendi gücüne dayanamaması, kendine ait bir gelecek öngörememesi onu her durumda bu propagandanın etkisinde kalmaya zorlamaktadır. Bu yolla

zafer peşinde koşanların acınası hal-leri seçimler egemenler arasına sıkışıkça belirginleşmektedir.

YALANCI ZAFERİN ZEHİRİ!

Ancak küçük burjuvazinin kuşandığı “zafer ruhu” seçimlerdeki tercihle demokrasinin geleceği ve faşizmin alt edileceği, kurtuluşa kavuşulacağı “en kötü” bir nefes alınacağına halka büyük bir iştahla ve büyük bir enerjiyle anlatan bir zehir haline gelmiştir. Mecliste bulunmak gerektiğine dair cafcıflı, tantanalı propagandanın ötesinde “Cumhurbaşkanlığı” yarışına kilitlenmiş bir reformist kuşatma söz konusudur. Bu ekseninde Kemal Kılıçdaroğlu’nun etrafında açık şekilde hizalanmakta beis görmeyen bir gerici tutum gerçekleşmektedir. Halkı, bir umut adı altında, orta burjuva ve küçük burjuva tek yanlılık ve ürkeklikten malul zafer sarhoşluğuyla “sosyalizm, devrim” söylemleri adı altında yanlışa sürüklemeye yemin etmiş bir çizgi inşa edilmiştir. Kemal Kılıçdaroğlu ve ittifak güçlerinin dün, bugün ve yarın işledikleri ve işleyecekleri her suçun, sınıfsal niteliklerinde saklı halk düşmanlığının fiili ortaklığına soyunmuşlardır. Seçime yönlendirilen tercihle ortaya çıkacak olan şey tüm albenili sözlere rağmen halk için zafer değil baskı, zulüm ve azgın bir sömürü olacaktır.

Biz ise bu albenili, cafcıflı, tantanalı demokrasi çığırkanlığı karşısında halkın kurtuluşunun seçimleri boykot etmek olduğunu en sade, en mütevazı şekilde haykırmaya, gücümüz, olanaklarımız yettiği ölçüde halka gerçekleri anlatmaya devam edeceğiz. Kurtuluş seçimlerle olmayacaktır; ama bunu kabul etmek yetmez. Seçimle kurtuluş yolunda bir adım atılmamış olacağını da buna eklemek gerek.

Seçimler bir süredir özellikle sınıf iş birlikçi çizgide faşist kliklerden birine yedeklenme yarışına dönüşmüştür. Komünistler sadece seçimlerle kurtuluş olmayacağını anlatan sadelikle yetinmeyecek en mütevazı şekilde halka gerçek devrim bilincini en coşkulu ve enerjik şekilde taşıma sorumluluğunu üstlenecektir. Onlar faşizmin seçimlerinden, ittifaklarından en ufak bir olumluluk beklenmeyeceğini güçlü şekilde bugünden dillendirirken, küçük burjuva zafer ruhuyla şekillenen bu kesimler ürkek, çekingen de olsa buna yakın belirlemeleri seçimlerden bir süre sonra söylemek zorunda kalacaktır. Bizim zafer ruhumuzu ise Demokratik Halk Devrimi mücadelesi şekillendirecektir.

MA RIHNA NİHNA HÖN!*

"Biliyorum,

ölümün adil olması için

hayatın adil olması lazım, diyor sunuz"

N. Hikmet

Samandağ halkı ölümleri için yürüdü. Mezar yeri olmayanlar için tüm sokaklar, enkazlar mezar yeridir diye yürüdü.

Ölenler için 40. gününde yapılan dini ve kültürel ritüeller her mezhep için farklılıklar gösteriyor. Arap Alevilerinde ise mezara bırakılan rihen ve yakılan bahhurun yaydığı kokunun ölenin ruhunu ferahlattığına inanılıyor.

Arap Alevilerinin toplu şekilde yaşadığı istisnai yerlerden olan Samandağ'da da 40. gün anması yapıldı. Öfke ve acı dolu olan anma yürüyüşünde kadınlar en önde insanların ölüsüne sahip çıktılar. Tüyleri diken diken eden Arapça sloganların altında ötekileştirilmiş bir toplum sesini duyduk. Arapça bilmeyenlerin dahi anladığı sloganlar... "Ma Rihna Nihna Hön!" Gitmedik, buradayız...

Depremden en çok etkilenen bölgelerden biri olmasına rağmen diğer bölgelere göre daha az göç vermesi bakı-

mından özel bir yeri var Samandağ'ın. Evet gitmediler, evet buradalar. Hep buradaydılar ve hiç gitmediler. Çadırda, serada kalmak zorunda olsalar da terk etmediler. Bir başına bırakılan bir kentten daha savunmasız ne olabilir? Savaşı bilen, gören bir toplumun kentini öylece bırakmasını beklememek lazım. Sonuçta bu da bir savaş: hayatta kalma, yeniden inşa etme savaşı. Gidenlerin "Geri döneceğiz", kalanların "Yeniden inşa edeceğiz" dediği bir deprem süreci...

Yeniden inşa edeceklerin ellerinde rihenler yükselirken sokaklarda "Unutmak Yok, Affetmek Yok, Hellalleşmek Yok!" sloganı yankılandı. Önce Samandağ sokaklarında sonra tüm Türkiye'de yankılanan bu sloganın yarattığı korku hemen kendini gösterdi. Halkın öfkесinin gerçek olmadığı; Samandağ'ın TKP/ML, MLKP ve PKK'nin hâkimiyeti altında olduğunu ve bunu bahsi geçen örgütlerin yaptığını iddia eden devlet güçleri müdahale için kapı arıyordu. Bu tür söylemler her dönemin ucuz numaralarıdır. Olayın gerçekliğini bulandırmak için başka hedefler göstererek kamuoyu oluşmasını engellemeye çalışıyorlar. Halka "kullanıldığını" düşündürmek istiyorlar. Fakat Samandağ halkının direncini kırma çabası karşılık bulmuyor; çünkü

bu türden manipülasyonlar bu bölgede sistemli bir biçimde yapılmış, farkındalık da bu oranda artmış.

Peki gerçek olan ne? Sevdiklerini kaybettikleri için müthiş bir acı içinde olan halkımızın yas süreci henüz sona ermiş değil. Cenazenin usulüne uygun gömülmesi buradaki toplum için de oldukça önemli. Kimisi cenazesini bulamadı, gömemedi; kimisi mezar yeri olmadığı için cenazelerini üst üste gömmek zorunda kaldı. İnsanlar cenazelerini gömebilmek için devlet kurumlarıyla kavga etmek zorunda kaldı. Depremde hayatta kaldığı için utanan insanlardan bahsediyoruz. Yaşamla kurdukları bağ hem bu kadar ince hem de yitirdikleri için yaşayacak kadar sağlam. Öyle ki 40. gün anmasında bir çift göze bakan herkes görebilir gerçeği. O anda öfke ve acının bir kokusu olsaydı eğer rihen ve bahhur kokardı.

Devlet depremde yitirilenlerin cenazesine sahip çıkmadı; yaşayanlara da sahip çıkmıyor. "Arkasız" kaldığını hisseden halkımızın kaybettikleri yetmiyormuş gibi elindekiler de alınıyor. Rastgele verilen "ağır hasarlı" raporları, arazilere "geçici el koyma" kararlarının ardından molozların yerleşim yerlerine yakın bölgelere dökülme-

siyle bölgeyi terk etmeyenler asbestle birlikte hastalık riskiyle karşı karşıya bırakıldı. Arazilerini kiralamayanlara kamulaştırma uygulanacağı tehdidiyle üretim yapanlar üretimden uzaklaştırılmaya başlandı. Geçim sorunu yakın gelecekte bu insanlar için büyük bir sorun olacak. Ne olursa olsun Samandağ'ı terk etmeyeceğini söyleyen halk yaşamı yeniden inşa etmenin yollarını arıyor.

Samandağ halkı "Gitmedik, buradayız" derken meydan okuyor. Kültürüne, toprağına sahip çıkacağına; Samandağ'ı ranta açmak için depremi fırsata çevirmek isteyenlere karşı burayı savunacağına sözünü veriyor.

*Samandağ 40. gün anma yürüyüşünde sembolleşen, Türkçesi "Gitmedik, buradayız" olan slogan.

HATAY'DA DEPREMİN ÖTEKİLERİ

Depremlerin üzerinden neredeyse 2 ay geçti. Hatay'da dayanışmanın ve mücadelenin timsallerine tanıklık ediyoruz. Depremde kaybedilenlerin anıları bahhur ve rihenlerle yürüyenlerin seslerinde, hesaplaşma sözlerinde Samandağ sokaklarına yayıldı. Örgütlü mücadelenin yükseltildiği Samandağ'da birçok sivil toplum kuruluşu ve devrimci kurum yoğun çalışmalar yürütmeyi sürdürüyor. Bu dayanışma ve örgütlenme çemberinin uzağında, kuytu köşede kalanları anlatmayı borç biliyor ve yalnızlığı görünür kılarak dayanışma çemberini genişletmeyi umuyoruz.

Deprem sonrası halk dayanışmasıyla örgütlenen ve depremzede halklara ulaştırılan yardımların, "devlet"ten yoksun sürecine tanıklık ediyoruz.

"Destek olmasan da köstek olma" sözündeki köstek tanımı devlet nezdinde somutlaştı. Depremün güncelliği ve gündemdeki yeri iktidarın ve iktidarlığa soyunan kliklerce savruldu ve gündem dışına itildi. Bugün deprem bölgesindeki halkların temel gündemi olarak güncelliğini koruyan deprem ve dayanışmanın önündeki çıkar ilişkileri ise diğer bir gündem olarak mücadelesinin odağı halindedir.

Dayanışmanın henüz görünüm kazanmadığı Kırıkhan'daki Abdal ve Domlar, bugün dayanışmanın öznesi haline getirme sorumluluğunu da omuzlarımızdaki ağırlığını da hissediyoruz.

ÖNCE DAMGALANMA SONRA DIŞLANMA

Hatay'ın Kırıkhan ilçesinde, Roman kimliğine sahip Rom ve Abdalların yoğun olarak yaşadığı Barbaros Mahallesi, bugün hâlâ depremin ilk gü-

nünü yaşıyor. Kozmopolitik bir yapıya sahip olan Barbaros, etrafında Karadeniz'den göçen Lazları ve diğer milliyetleri barındırıyor. Rom ve Abdalların yaşam alanları etrafında bulunan faşist yapıların ötekileştirdiği, faşist abluka altına aldığı Roman kimliği deprem sonrasında da var olma, kendisini duyurma sınırlılığı yaşıyor.

Depremzedeler için toplanan yardımların dağıtım zincirinin son halkasını oluşturan Romanlar, ezilen kimliğin ve damgalanmanın karşısında yaşam mücadelesi veriyor. Deprem ile birlikte bir kez daha somutlaşan ayrımcılık, Barbaros Mahallesinde açlık, susuzluk ve yataksızlık olarak görünüm buldu. Mahalleye gidildiğinde bizi karşılayan ilk şey yakılmış kıyafetler, sokaklardan taşan çöpler oluyor. Uyuz, bit ve diğer grip gibi salgınların had safhada olduğu mahallede ilaç ve hijyen malzemeleri depremin üzerinden yaklaşık 2 ay geçmesine rağmen sınırlı sayıda ulaştırılıyor.

ÖTEKİLEŞTİRMENİN DAYANILMAZ HAFİFLİĞİ

Koordinasyonsuzluğun yarattığı boşluk ve takipsizlik birçok bölgenin desteklere ulaşamamasıyla sonuçlanıyor. Bu noktada muhtarlar bir parantez

açmak gerekiyor. Barbaros gibi birçok köyde lüzumsuz girilen iktidar hevesi muhtarların kendilerine rol model olarak aldıklarının taklidini başarıyla gerçekleştirdiği görülüyor. Birçok bölgede köy halkının öfkesi en küçük iktidar organı olan muhtarlıklara yönelmiş. Dom ve Abdal kimliğine atanmış tanımlar, hırsız ve pabucu sağlam olma gibi, hak ihlallerinin de birer halkasını oluşturuyor. Mahalle halkına çadır gönderilmemesinin "çadırları satma" bahanesi ile örten, hırsızlık yaftasıyla yardımlardan mahrum bırakılmalarını "adaleti öğretmek" ve "terbiye" etmek ile açıklayan kimi düşünceler Roman kimliğine yönelik tarihsel bir ayrımcılık ve tahakküm olarak bir kez daha ayyuka çıkıyor.

Deprem sonrasında kendi kaderine terk edilen ve şovenizmin çıktısı olarak Rom ve Abdallar üzerinde faşist görünüm kazanan "yardımlar", Barbaros'ta yalnızca koordinasyonsuzluk veya ihtiyaçlar karşısındaki eksiklik değil, bilinçli bir ayrımcılığın sonucu olarak görülüyor. Kimliklere atfedilen damgalar deprem sonrasında silinmek bir yana daha da koyulaşarak varlığını sürdürüyor. Egemen sınıfın depremdeki yokluğunda da ötekileştirmenin dayanılmaz hafifliği duyuluyor!

BALÇIĞA SAPLANMIŞ DEVLET

Gün geçmiyor ki ülkenin yaşadığı felaketler zincirine bir halka daha ekleniyor. 6 Şubat günü Maraş merkez üssü olan ve birçok kentte büyük yıkıma ve can kaybına neden olan depremlerin ardından halkın karşı karşıya kaldığı sorunlar her geçen gün artıyor. Devamında meydana gelen artçı ve bağımsız depremler ile ülke hâlâ sallanmaya devam ediyor. Halk, her uyanılan güne “Bugün ülkede neler yaşanacak?” diye sorarken buluyor kendini. Artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan halkın öfkesi her geçen daha da perçinleniyor. Açlık ve yoksullukla sınıanan halk, başını sokacak bir evin varlığına şükrederken canına kasteden sistem içinde hayata tutunmaya çalışıyor. İnsan hayatının hiçe sayıldığı ülkede daha fazla kâr elde etmek uğruna yüz binlerce kişinin katledilmesine adeta göz yumuluyor.

Öyle ki geçtiğimiz ay meydana gelen depremlerden etkilenen Urfa, Adıyaman ve Malatya’da başlayan şaganak yağışlar 15 Mart günü sel felaketine neden oldu. Başlayan şiddetli yağışın etkisi altında sel suları yükseldi. Yükselen sel sularıyla birlikte yapılan son açıklamalara göre Urfa’da 16, Adıyaman’da 4 kişi hayatını kaybetti. Öte yan-

dan 27 mahallede 1978 ev, 234 iş yeri, 19 okul, 8 cami ve 3 altgeçitte sel nedeniyle hasarlar oluştu. Şehrin ana yolları, köprülü kavşakları ile birlikte birçok cadde ve sokak sular altında kaldı.

BALÇIĞA BULANMIŞ BİR ŞEHİR

Yaşanan sel felaketinin en fazla zarar verdiği 2,5 milyon nüfuslu Urfa’da çekilen sularla birlikte yaşananlar gün yüzüne çıktı. Selin ardından kalan ise balçığa bulanmış bir şehirdi. Yaşanan durum depremlerden de aşına olduğumuz gibi yıllardır dile getirilen haliyle göz göre göre meydana gelen ihmallere zincirinin bir sonucu olarak karşımıza çıktı. AFAD’ın günlerdir yaptığı kuvvetli yağış uyarılarını göz ardı eden yerel yönetimin bu konuda hiçbir tedbir almaması ile birlikte en azından şehirdeki köprülü kavşakları kapatması gerektiği belirtildi. Bu ufak tedbirden bile aciz olan yönetim can kayıplarının yaşanmasına neden oldu.

Selin ardından uzmanlar tarafından yapılan incelemeler doğrultusunda ihmallerin yanı sıra çarpık kentleşmenin varlığına dikkat çekildi. Urfa merkezinin son 20 yılda hızla gelişmesine paralel olarak nüfusta da artış meydana geldi.

Şehir merkezinin belirli bölgelerinden geçen 4 farklı dere yatağının dış müdahalelerle daraltıldığı ya da çevresinde yapılaşmaya izin verildiği görüldü.

Yapılan incelemelerde uzmanlara göre 50-60 yıldır devam eden çarpık kentleşme ile birlikte tarım alanlarının imara açılmasıyla şehrin içinden geçen 4 akarsu yatağına yapılan müdahaleler bugün bu sonuçların oluşmasına neden oldu.

Urfa Şehir Plancıları Odası Başkanı Mehmet Selim Acar’a göre yaşanan bu sel felaketi yılların birikimi ile taşarak bu sonuçları doğurdu. Acar, dere yataklarının yapılaşmaya açılmasıyla felaketlere kapıların açıldığını, bunun da insan hayatına mal olduğuna değindi.

Sel felaketinde Eyyübiye Devlet Hastanesi’nin yoğun bakım ünitesi de sular altında kaldı ve hastalar tahliye edildi. Uzmanlar, hastanenin daha önce Harran Üniversitesi Ziraat Fakültesi’nin Ar-Ge alanı olarak kullanılan ve içinden dere yatağı geçen tarım arazisine yapıldığını belirtti.

Depremzedelerin karşı karşıya kaldığı sorunların çözüme kavuşması bir yana sel felaketi ile birçok kişi

mağdur oldu ve çadırlar sular altında kaldı.

PRESTİJ PROJESİ SULAR ALTINDA KALDI

Geçtiğimiz süreçte Urfa’da Büyükşehir Belediyesi tarafından prestij projesi olarak tanıtılan ve 3 Aralık 2022 yılında “planlama ve mühendislik hataları var” dendiği koşullarda Recep Tayyip Erdoğan tarafından açılışı yapılan Abide Köprülü Kavşağı da sular altında kaldı. Kavşağın yapımı 210 günde tamamlanmış ve 105 milyon liraya mal olmuştu.

Urfa’nın şehir içi trafiğini önemli derecede ferahlatacağı söylenen kavşağın müteahhidine de Recep Tayyip Erdoğan tarafından ödül verilmişti. Ancak o köprülü kavşağın sular altında kalması sonucu 8 kişi hayatını kaybetti. İhale süreci de tartışmalı olan kavşağın yapımı davet usulüyle bir şirkete verilmiş, o dönemde bu duruma itiraz edilmişti.

Kavşağın olduğu yerin hemen altında şehri ikiye bölen ve aktif bir akarsu olan Cavcak Deresi bulunuyor. Yonca yaprağı şeklinde yapılması gereken bu projenin dal-geç modeliyle inşa edildiği belirtilirken köprülü kavşağın ilk yapımı

sırasında dere yatağına müdahale edildiğine dikkat çekilerek idarecilerin günü kurtarmak adına bu şekilde bir çözüm ürettiği söyleniyor. Türkiye Mimarlar ve Mühendisler Odaları Birliği Şanlıurfa İl Koordinasyon Kurulu Sekreteri Fikret Çakır ise Abide Kavşağı'nın Recep Tayyip Erdoğan'ın gelişine yetiştirilmek için aceleyle getirildiğini söylüyor. Bir firmaya davet usulü ile yaptırılan projenin depremde de zarar gördüğünü belirten Çakır'a göre alt zeminde yaşanan bir sorunun kavşağın üst geçidini de etkilediği belirtiliyor.

SELİN ÜSTESİNDEN GELİNMIŞ!

Taşan derelerle birlikte sele kapılan birçok kişi için arama-kurtarma çalışmaları, evlerden, iş yerlerinden tahliyeler sürerken hayatını kaybedenlerin sayısı hızla arttı. Şehirde bunlar yaşanırken Urfa Valisi Salih Ayhan'dan tepki çeken bir açıklama geldi. Ayhan "yüz yılın afeti ama üstesinden geldik" ifadesini kullanırken sel sonrası şehrin durumunu ise "olağanüstü, harikulade" olarak tasvir etti. Gerçekler ise "olağanüstü, harikulade" bir şekilde korkunçtu. Aymazlığın vücut bulmuş haliyle sarf edilen bu sözler halkın yaşadığı bu gerçek durumu göstermiyordu. Şehir tamamıyla sel suları altında kalmış, balçık sokaklara yayılmış, insanlar geçitlerde, evlerde mahsur kalmış ve birçok kişi sele kapılmıştı. Selin yarattığı felaket zaten deprem nedeniyle etkilenen şehri yerle bir etmişti. Üstesinden gelinen nokta neydi? Can kaybının "az" olması mı bu durumu "olağa-

nüstü" yapıyordu? Sözde prestij, rant ve kâr uğruna insan hayatı yine hiçe sayılmıştı. İhmaller zincirinin bir sonucu olarak hayatlar sele kapılıp sürüklenmişti. Halka verilen cevap ise "Vatandaşlarımızdan biraz daha sabırlı olmalarını istiyoruz." söylemiydi. Halk ise tepkili ve öfkeydi; çünkü depremden de tanık olduğumuz bu senaryoda devlet o gün de orada değildi. Belediye belli başlı merkezlerin ve noktaların dışında bir varlık göstermedi. Sele boğulan evleri ve iş yerlerindeki suyu halk kendi imkânlarıyla tahliye etmeye çalışıyordu. Arama- kurtarma çalışmaları, yardım bulma ve ulaştırma çabaları halk tarafından yapılmaya çalışılıyordu. Öte yandan şehrin her yerine dolan sel sularıyla birlikte temiz suya erişimde sıkıntılar oluşmuş, selin ardından bıraktığı balçık insan sağlığını olumsuz etkiliyordu.

FELAKET GELİYORUM DEDİ, SUÇ İSE PAYLAŞILAMADI

Selle birlikte tartışmalar devam ederken Urfa Belediye Başkanı Zeynel Abidin Beyazgül'ün yönlendirmesi ve suçlamalarıyla gözler önceki dönem belediye başkanlığı yapan Ahmet Eşref Fakıbaba'ya döndü. Fakıbaba bu suçlamalara karşı, "Ben AKP'den belediye başkanlığı yaptığım dönemde 3 tane köprülü kavşak yaptık. Ama, bağımsız belediye başkanı olunca Abide Kavağı için planladığımız fonksiyonlu projeyi Karayolları yaptırmadı ve kendi projelerini yaptırdı. Yani, bu Abide Kavşağı'nın belediye ile, Fakıbaba ile

hiçbir ilgisi yoktur." dedi. Yani bunun merkezden saptanan bir proje olduğunu söyleyip ranta ortak olmadığını belirterek işin içinden sıyrılmaya çalışıyor.

Öte yandan karşılıklı suçlamalar ile devam eden tartışmalarda alınmayan tedbirlere dikkat çekilerek 3-4 gün önce alarm verildiği halde sadece belediyeler değil, Vali de uyarıyı dikkate almadı. Cavsak Deresi'nin ağzı güvenlik nedeniyle askeriyenin içerisinde mazgalla kapalı olmasına rağmen selde akmaya devam etti. Derenin ağzı tıkandığı için su dereden taştı. Yapılmayan temizlik ile su bir yerden taşarak direkt Abide Kavşağı'na yöneldi. Maşuk'tan, büyük yerleşim alanlarından taşan su olduğu gibi bu kavşağın içerisine geldi ve buraya sıkışarak çıkamadı. Eğer tedbir alınıp mazgallar temizlenseydi sel suları buradan akarak Cavsak Deresi'ne gidecekti ve can kaybı yaşanmayacaktı. Ayrıca önceden dere kenarlarındaki iş yerleri ve evler boşaltılmış olsaydı, mazgallar daha önce belediyeler tarafından temizlenmiş olsaydı, bu kavşaklar ulaşıma kapatılarak araçların girmesine izin verilseydi böyle bir felaket yaşanmamış olacaktı. Tabii ki bu tedbirler "en iyi" senaryoda mümkün olacaktı. Ancak bu noktaya gelinceye dek yapılan projeler ve açılan ihaleler karşılıklı çıkarlar doğrultusunda gerçekleşti.

Öyle ki Urfa'da 8 kişinin sele kapılıp çamurlu suda boğularak hayatını kaybettiği Abide Kavşağı'nı yapan Gürbağ Group firmasının

3,9 milyar liralık yeni ihale aldığı ortaya çıktı. Firmaya 3 ay önce Limak'ın yarım bıraktığı 1000 yataklı Diyarbakır Şehir Hastanesi'ni tamamlama ihalesi verildi.

Diyarbakır Şehir Hastanesi ihalesi 23 Ağustos 2021'de 1 milyar 93 milyon 312 bin TL bedelle Limak Holding'de kaldı. 2 Kasım 2021'de de sözleşme imzalandı. Limak, 260 bin metrekare kapalı, 50 bin 444 metrekare bina oturma alanından oluşan Diyarbakır Şehir Hastanesi'nin temelini kazdıktan sonra rekor düzeyde artan inşaat maliyetleri ve yüksek enflasyon gerekçesiyle dört ay sonra şantiyeyi kapattı. Firma, zarar ettiği gerekçesiyle yüzde 15'i tamamlanmamış kamu ihalelerine tanınan tasfiye etme hakkından faydalanarak inşaatı durdurdu.

Bu projeler, ihaleler bildiğimiz ve gün yüzüne çıkan kadarıyla ülkenin dört bir yanında hayata geçirilmeye devam ediyor. Ranta dayalı sömürünün ve talanın kol gezdiği yerlerde daha fazla kazanç uğruna, çıkar ortaklığı kurularak, hoşbeş edilerek sözler veriliyor, imzalar atılıyor. Burada belediyeler, Ulaştırma Bakanlığı ve firmalar insan hayatını hiçe sayan projelerle birçok yapı inşa ediyorlar. Yapılan itirazların, açılan soruşturmanın bir karşılığı çoğu zaman olmuyor. Öte yandan halk kaderine terk ediliyor. Hayata geçirilen projelerle kazanılan paraların karşılığında insan hayatı değersizleştiriliyor. Artık canından başka kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan halkın öfkesi ise harlanmaya devam ediyor.

TDİ ve İHD tarafından "İnfazda Eşitlik ve Umut Hakkı" konulu sempozyum gerçekleştirildi

HABER MERKEZİ- Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi (TDİ) ve İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, Şişli Nazım Hikmet Kültür ve Sanat Evi'nde "İnfazda Eşitlik ve Umut Hakkı" konulu sempozyum gerçekleştirdi.

"İnfaz Rejiminde Ayrımcılık" başlığıyla yapılan ilk oturumun moderatörlüğünü Avukat Jiyan Tosun yaparken avukatlar Gülizar Tuncer, Gül Altay ve İbrahim Bilmez konuşmacı olarak katıldı.

Oturum öncesi konuşan İHD İstanbul Şubesi Başkanı Gülseren Yoleri, Marmara Bölgesi'ndeki hapishanelerde tespit ettikleri ihlallere dair hazırladıkları 2022 yılı raporunu hatırlatarak tutsaklara yönelik hak ihlallerinin günden güne arttığını söyledi. Hapishanelerde yaşam hakkı başta olmak üzere pek çok ihlalin söz konusu olduğunu belirten Yoleri, işkence ve kötü muamele bağlamında yaşanan ihlallere dikkat çekti. Bu alanda yıl içerisinde en az 3 bin ihlalin yaşandığını kaydeden Yoleri, ayrıca iletişim alanında yaşanan ihlallere değinerek tutsakların yaşamdan tecrit edildiğini belirtti.

8 BİN 443 İHLAL

Tecrit sisteminin hapishanelerde sistematik hale getirildiğini bu nedenle binlerce ihlalin yaşandığını dile getiren Yoleri, ihlallerin büyük bölümünün Abdullah Öcalan'ın tutulduğu İmralı F Tipi Yüksek Güvenlikli Hapis-

hanesinde yaşandığını vurguladı. Yoleri, 2022 yılında Marmara Bölgesi'ndeki hapishanelerde 8 bin 443 hak ihlali tespit ettiklerini aktararak yaşam hakkı konusunda 177, iletişim hakkı bağlamında bin 894, işkence ve kötü muamele konusunda 3 bin 79, adil yargılama ve infaz yakmada 593, sağlık hakkında bin 450, adalete erişim hakkında 124, temiz suya erişimde 984 ve açlık grevleri bağlamında ise 142 ihlalin yaşandığını belirtti.

TECRİT YAYILDI

Yeni açılan S ve Y tipi hapishanelere dikkat çeken Yoleri, bu hapishanelerle birlikte yüz binlerce tutsağın tecrit altına alındığını dile getirdi. Tecridin işkence olduğunu belirten Yoleri, ulusal ve uluslararası yasalara uyulmadığını söyledi. Giderek tutsak sayısının arttığını ifade eden Yoleri, adli kontrol tedbirleriyle serbest bırakılanların sayısının milyonları bulduğunu belirtti. Milyonlarca kişinin tutuklama tehdidi altında olduğunu dile getiren Yoleri, "Hapishanesiz bir dünya istiyoruz. Kapatılarak cezalandırma yöntemi ilkel bir ceza yöntemidir." dedi.

AYRIMCILIK YAPILIYOR

Ardından Avukat Gülizar Tuncer, "Ağırlaştırılmış Müebbet Hapis Cezası ve Umut Hakkı"na dair konuştu. Hapishanelerdeki ayrımcılığa değinen Tuncer, devletin siyasi tutsaklardan "öç alma" güdüsüyle hareket ettiğini söyledi. Bu durumun 12 Eylül 1980 Askeri Darbesi ile daha da arttığını söyleyen Tuncer, darbe ile özel yargılama yöntemlerinin devreye girdiğini belirtti. Tuncer, buna örnek olarak ise Sıkı Yönetim Mahkemeleri ve sonrasında açılan Özel Yetkili Mahkemeleri

gösterdi. Tuncer, tutsaklara yönelik ciddi bir ayrımcılık olduğunu ve bunun gözaltına alınan çocuklara kadar indiğini dile getirdi.

İDARE VE GÖZLEM KURULU

"İnfaz Yakma ve Şartlı Tahliye Hakkına Yönelik Uygulamalar" başlığı ile konuşan Avukat Gül Altay, İdare ve Gözlem Kurulu'nun ortaya çıkmasıyla birlikte ihlallerin daha da arttığını söyledi. Tutsakların tahliye olacağı gün infazlarının yakıldığını ve böylece tahliyenin engellendiğini belirten Altay, tutsakların mülakat sırasında "gülmesinin" dahi infaz yakma gerekçesi yapıldığını belirterek, "Bu ağır bir özgürlük ihlalidir." dedi.

Sempozyumun ikinci oturumunda ise "Hapishane Tipleri ve İnfaz Rejimi" başlığı altında sunumlar gerçekleştirildi.

İlk olarak konuşan "Yeni Hapishane Modelleri" başlığında söz alan Avukat Şaraldı, Y tipi hapishanelerin mimarı yapısına değindi. Bu tipte hapishanelerin güneşe ters konumda yapıldığını dile getiren Şaraldı, tutsakların tek başına tutulduğunu söyledi. Bu tiplerde salt ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilen tutsakların kaldığının ileri sürüldüğünü ancak başka cezalar alan tutsakların da burada kaldığını söyleyen Şaraldı, yoğun tecrit uygulandığını belirtti.

"TECRİT BİR SALDIRI ARACIDIR"

"Tecrit bir saldırı aracı" diyen Şaraldı, bu haliyle siyasi tutsakların moralinin alt üst edilmeye çalışıldığını ifade etti. Şaraldı, "Bu bir politikadır. S ve Y tipleri tecridin geldiği son noktadır." dedi.

TEDAVİ HAKKI

"Açık Hapishaneler ve Denetimli Serbestlik" başlığı bağlamında konuşan Avukat Ruken Altun, açık hapishanelerde tutukluların ucuz iş gücü olarak kullanıldığını söyledi. Altun, siyasi tutsakların açık hapishane haklarının engellendiğini belirtti. "R Tipi Hapishaneler ve Sağlık Hakkı" bağlamında söz alan Av. Rezan Gezer de bu tiplerde kalan tutsak ve tutukluların hastane raporlarına göre tedavi edilmediğini ve ayrımcılığa maruz kaldıklarını söyledi.

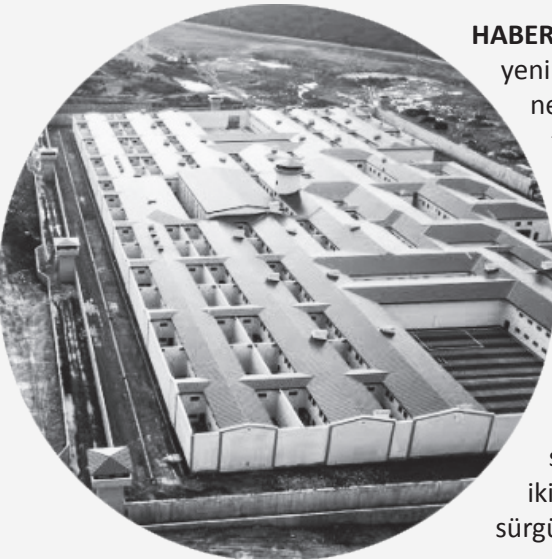
Sempozyumun son oturumu ise, "İnfazda: Cinsiyet, Etnik, Kimlik ve Suç Tipine Bağlı Ayrımcılık ve Deprem Etkisi" başlığına ayrıldı. İlk olarak söz alan Avukat Mehtap Sert, depremin ardından Hatay'da bulunan tutukluların yaşadığı sorunlara dikkat çekti.

KADINA YÖNELİK ŞİDDET

Kadınların toplumda kapatılmaya maruz kaldığını bunun üstüne hapishaneye atılması ile bu kapatılmanın had safhaya çıktığına söyleyen Avukat Jiyan Kaya da kadınlara yönelik ayrımcılığın önlenmeye dair bir düzenlemenin de olmadığını söyledi. İnfaz düzenlenmesinin "tek tip" için düzenlendiğini dile getiren Kaya, "Türkiye cezaevlerinin yüzde 90'unda çıplak arama yapılmaktadır. Kadınların ihtiyaçları erkek gardiyanlar tarafından yapılıyor. Özel alanları ihlal ediliyor. Bu da psikolojik bir şiddettir. Ayrıca koğuş aramaları da erkek gardiyanlar tarafından yapılmaktadır. Kadınlar vücut çukurlarına kadar aranıyor. Bu da çok ciddi travmalara yol açıyor." dedi.

Sempozyum, İHD İstanbul Şubesi Başkanı Gülseren Yoleri'nin kapanış konuşması ile sona erdi.

Y ve S tipi hapishanelere sürgünler sürüyor

HABER MERKEZİ- Yaklaşık 12 tutsak yeni açılan S Tipi ve Y tipi hapishanelere sürgün edildi. 40'a yakın tutsak da ülkenin çeşitli bölgelerinde bulunan hapishanelere sürgün edildi.

Tutsaklar uzun bir süredir S ve Y tipi hapishanelerine sürgün ediliyor. Halkın Hukuk Bürosu sanal medya hesabından yaptığı paylaşımında yaklaşık 40 tutsağın sürgün sevk edildiğini, bunların on ikisinin Y ve S tipi hapishanelere sürgün olduğunu açıkladı.

Y ve S tiplerinin tecriti derinleştirdiğine değinilen açıklamada "Müvekkillerimizin iradeleri dışında sürgün-sevk edilmeleri, AKP faşizminin tecrit politikasını her geçen gün daha da artırarak sürdürdüğünün somut göstergesi olmuştur. Y ve S tipleri 2000'lerin başından beri süren özgür tutsaklara yönelik tecrit saldırısının yeni bir aşamasıdır. Amaç her türlü tutsaklıkta özgür kalabilmeyi başaran devrimcilerin daha da tecrit edilmesidir. Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası alanlar için dizayn edildiği söylenen bu hapishanelere süreli hapis

cezası almış ve hatta tutuklu olan müvekkillerimiz sevk edilmiştir." dedi. Tutsakların tutuklu buldukları hapishanelerden uzak yerlere sürgün edilmeleriyle görüş hakkının da engellendiğine değinilerek "Tutuklu bulunan müvekkillerimizin dava dosyalarının bulunduğu hapishanelerden yüzlerce kilometre uzaklıktaki hapishanelere sevk edilmesi işkencenin bir başka boyutudur. Bu durum ile birlikte sürgün-sevk edilen tutsaklar aile ve avukat görüşlerinden de mahrum bırakılmak istenmektedir." dedi.

DÜZEN PARTİLERİNDE CAN SİMİDİ ARAYIŞI

Mayıs seçimi yaklaşırken seçim ittifakları da ülke gündeminin merkezine oturdu. Millet İttifakı adaylık krizini -esasta yönetme erkine egemen olma kavgası- belli ölçüde ve şimdilik aşmış görünürken Cumhuriyet İttifakı ise hâlâ istediği rüzgârı yakalayamadı. Devlet aparatı Hizbullah uzantısı Hüda Par, Cumhuriyet İttifakı'na soluk olmak için sahneye çağrıldı. Bugünün Hüda Par'ı dün Hizbullah'ı özellikle Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta öne çıkmıştı. Bugün de aynı görev bilinciyle si-

yasal iktidarın yanında konumlandı. Devlet adına söz alan Erdoğan Hüda Par hakkında "çirkin sözler" edildiğinden yakınlıkta yeni ortağını "yerli ve milli" ilan etti. Böylece Hizbullah, yeni doğum belgesini devletten bu kez Hüda Par adıyla alarak itilip kakılan, sokağa atılıp cezalandırılan evlat psikolojisinden kurtuldu.

Cumhuriyet İttifakı'nın T. Kürdistanı'ndaki güç kaybını Hüda Par'ı sahaya sürüp Kürtlerin gönlünü çelerek aşmaya çalıştığı aşikâr; fakat bu çabanın istenen sonucu yaratamayacağı da bir gerçektir. Belki ilgili oluşumun seçim dönemine kadar sırtı sıvazlanarak Hizbullah ruhu/kıyafetiyle sokaklarda dolaşarak korku salması sağlanabilir.

Yeniden Refah Partisi de -biraz nazlandıktan sonra- Cumhuriyet İttifakı'na dahil oldu. Öne sürdüğü talepler tartışma konusu olmakla birlikte esasta Cumhuriyet İttifakı'na

dahil olması tepkilere neden olmuştu. "Milli ve yerli" ya da ilerici, gerici olmanın kıstası hangi ittifakta bulunduğuyla ilgili olarak değişen bir siyasi atmosferde bulunuyoruz. "Mutabakat Metni"ne "İstanbul Sözleşmesi"nin girmesine izin vermeyen Saadet Partisi'nin gericiliği Yeniden Refah Partisi'ne öfkelenenlerin ilgisini çekmiyor.

Diğer taraftan Mehmet Şimşek'in çeşitli bahaneler öne sürüp AKP'den gelen "katıl" çağrısını reddetmesi Cumhuriyet İttifakı içi can sı-

vazinin irili ufaklı partilerinin oluşturduğu Millet İttifakı "yönetme erkine egemen olmak" düsturu ile bir araya gelirken esasta orta burjuvazinin reformist kanadı ve küçük burjuvazinin devrimci kanadı ise Erdoğan karşıtlığı üzerinden Millet İttifakı'nın yanında açık ya da zımnî -utangaç da diyebiliriz- saf tutmaktadır. Erdoğan karşıtlığı adeta ilericiğin mihenk taşına dönüştürülmüştür. Hatırlanacaktır; Meral Akşener adaylık krizi üzerinden masayı devirip kalktığı anda özellikle reformist çevrelerde bü-

meselesine değinerek "Erdoğan'ı göndermek için en kolay" diyor. İlginçtir ki komprador burjuvazi için "işin en kolay" olan şey toplumsal muhalefetin ne yazık ki düsturu olmuş halde. Kuşkusuz bunun esas nedenlerinden biri Marksist devlet tahliline burun kıvrarak, onu kavramamaktır. Bireyleri devlet gerçekliğinden bağımsız bir şekilde tartışmak heyhat doğru sonuçlara ulaştırmaz, ulaştırmıyor da.

Erdoğan'dan kurtulmak edebi bir ifadeyle güneşli günlerin başlangıcı olarak tarif

edilmekte, özlemi duyulan adalete nihayet kavuşulacağı dahası hakça paylaşımın olduğu bir Türkiye portresi çizilmektedir. Sormak gerekiyor: Erdoğan'dan önceki 80 yılda emekçi yoksul halk güneşli günler görebildi mi, adalet emekçi halktan yana mı işliyordu ya

kıcı bir yanıtı diyebiliriz. Şimşek'in uluslararası sermaye ile ilişkisi hatırlanırsa ret yanıtını uluslararası sermayenin Erdoğan'a güvensizliği ve Erdoğan'ı kaderine terk edip desteğini büyük ölçüde çektiği şeklinde de yorumlayabiliriz. Kuşkusuz Cumhuriyet İttifakı'nın kapı kapı dolaşarak koalisyonu büyütme çabası siyasal iktidarın sıkışmışlığının, rıza üretme kapasitesinin gerilemesinin, yönetme zafiyetinin derinleşmesinin göstergesidir.

Mayıs seçiminin en belirgin özelliği Erdoğan üzerinden yaşanan kamplaşmadır. Komprador burju-

yük hayal kırıklıklarına yol açmış ve bu çevreler Akşener'in faşistliğini, bazısı ise "sağcılığını" keşfederek ortalığı ayağa kaldırmışlardı. Akşener masa için söylediği sözleri yutup geri döndüğünde bu çevreler de Akşener için söyledikleri sözleri yutup masa liderlerine "heyamola" diye tempo tutmaya devam etmekte sakınca görmemişlerdir.

Bir konuya dikkat çekmekte fayda var. Millet İttifakı'nın adayı Kılıçdağlı, geçtiğimiz günlerde sanal medya hesabında paylaştığı video mesajında Erdoğan karşıtlığı

da yoksulluk ve sefalet bu toplumlara uğramamış mıydı? Dahası Kürt ulusunun özgürce ayrılma hakkı gasp edilmemiş miydi? Faşizm Erdoğan'la sınırlı kişisel hırsların dışı vurumu muydu? -Gerçi diğer birçok konuda olduğu gibi faşizm konusunda da kafa bulanıklığı var; onu kişilere indirgeyip dönemselsel bir olgu olarak kavrayan bir yaklaşım söz konusu- Kuşkusuz sorular çoğaltılabilir. Dikkat çekmekte fayda var, Erdoğan yalnızca mevcut olan her türlü geleneksel devlet politikasını sadık bir şekilde sürdürdü. Evet belki biraz daha kaba ve tahamülsüzdü; ama

*Millet İttifakı
“yönetme erkine egemen
olmak” düsturu ile bir araya
gelirken esasta orta
burjuvazinin reformist kanadı ve
küçük burjuvazinin devrimci
kanadı ise Erdoğan karşıtlığı
üzerinden Millet İttifakı’nın
yanında açık ya da zurni
-utangaç da diyebiliriz-
saf tutmaktadır.*

o bu politikaları daha kararlı bir şekilde sürdürdü. Karakteri devlet politikalarıyla örtüştüğü ölçüde daha saldırganlaştı; ama devletin karakterini kendi karakterinde cisimleştirme, açığa vurma noktasında daha samimi davrandı da diyebiliriz.

Erdoğan karşıtlığının, onun karşısında yer alan herkese ve her şeye doğrudan ilerici bir karakter kazandırdığı abes bir durumla karşı karşıyayız. Dahası Erdoğan’ın rakibi Kılıçdaroğlu ise herkes için her şey olabilmektedir. Kendisi açısından sadık, ideal bir devlet adamı; devlet açısından “kusurlu” gene de makul bir isim; komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları için eldeki en iyi aday; orta burjuvazinin reformist kanadı ve küçük burjuvazinin devrimci kanadı için adı zikredilmeden ama karakteri tarif edilerek utangaçça desteklenebilecek aday; 6’lı Masa için ise yönetme erkine egemen olmanın adaydır.

Hem “Parlamentar Sistem Geçiş Metni”nde hem de “Mutabakat Metni”nde Millet İttifakı’nın esas gayesinin yönetme erkine egemen olmak olduğu açık bir şekilde belirtilmektedir. Kılıçdaroğlu’nun adının yolsuzluklara karışmaması ya da mütevazı yaşamı öne çıkarılırken hangi sınıfın sözcüsü olduğu

umursanmamaktadır. Erdoğan karşıtlığı üzerinden halk bir kez daha iki ana klik etrafında saflaşmaya, konumlanmaya çağrılmaktadır.

Erdoğan karşıtlığının müesses nizamı dolaysız bir şekilde olumlama/o(na)ylama anlamına geldiği es geçilmekte dahası devletin kim tarafından yönetileceğine dair yürütülen tartışmanın emekçi halkın çıkarlarını yansıtmadığı tavrı değersizleştirilmektedir. Halk Erdoğan karşısında Kılıçdaroğlu seçeneğine mahkûm edilerek çikışsızlığa, geleceksizliğe terk edilmektedir.

Cumhur İttifakı, bileşenlerinden hareketle gericilikle -ki doğrudur- itham edilirken, Millet İttifakı bileşenleri Erdoğan karşısında konumlandıkları için bu sıfattan muaf tutulmaktadırlar. Müesses nizamın kurucu partisi CHP’nin niteliği hakkında tek kelime yorum yapılmamakta, Saadet Partisi, Millet İttifakı’nda yer aldığı için masumlaştırılıp Karamollaoğlu üzerinden çizilen “tonton dede” imajı ile gericici karakteri gizlenmektedir. Yeniden Refah Partisi taşa tutulup Hüda Par gericiliği tefe konurken Babacan’ın uluslararası sermaye ile ilişkisi göz ardı edilmekte, ekonomik bağımlılıktaki rolü ve dolayısıyla mevcut yıkımdaki kat-

kılarından söz edilmemektedir. Türkiye tarihinin en büyük katliamları yaşanırken başbakanlık görevinde bulunan Davutoğlu, ilgili dönemdeki suçları ve sorumluluğu hatırlatılmayıp Cumhurbaşkanlığı yardımcılığı ile ödüllendirilmektedir. Hüda Par’ın Kürt orijinli olmasından dahası Kürt sorunu ile ilgili taleplerinden hareketle Bahçeli’nin ses yükseltmesi istenmekte, şoven refleksler sergilemek yerine sessiz kalmayı tercih etmesi yadırganmaktadır. Halka daha az gericici olanı seçmek tek seçenekmiş gibi bir yaklaşım sunulmakta/dayatılmaktadır.

Hatırlanacaktır; devlet gerçekliğinden bağımsız karakterler üzerinden yaşanan seçim tartışması önce İhsanoğlu’nu sonra İnce’yi Erdoğan karşısında halkın tek seçeneği olarak sunmuştu. Sonrası “elim kırılıyordu” diye dile gelen pişmanlıklar olarak kayda düştü. Şimdi de Kılıçdaroğlu beklenen kişi diye halkın karşısına çıkarılmaktadır. Müesses nizamın kurucu partisinin lideri halka umut olarak sunulurken emekçi halkın kendisi için, kendi geleceği için mevcut düzenin sınırlarını aşan bir mücadeleye yönelmesi gerektiği iddiası hiçleştiriliyor. Dikkat edilsin bu anlatıda yalnızca karakterler var, devlet hiç yok. “Hesaplaşma” hep ve yalnızca karakterlerle. Bu bakış açısı mevcut devlet düzeninin sınırlarını ve sinir uçlarını tanıyan, onu ihlal etmeyen, en fazla onu törpüleme kaygısı güden düzen içi, reformist yaklaşımın tezahürüdür. Hâkim sınıflar arasındaki yönetme erkine egemen olma kavgasına emekçi halkı manivela olarak kullandırtacak kadar ufku sınırlı bir siyasi körlükten mustarıptır.

Mayıs seçimi muhalefet için Erdoğan karşıtlığı üzerinden geniş halk yığınlarının sadece Cumhurbaşkanını seçip rıza almanın değil aynı zamanda mevcut devleti ve onun düzenini o(na)ylamanın da aracıdır. İlgili o(na)ylama geniş halk kitlelerine hâkim kliklerden birinin yanında saf tutmaktan başka seçenek sunmamaktadır. Dahası Erdoğan karşısında konumlandıkları için Millet İttifakı’na ilerici gömleği biçilmekte, geniş halk yığınları bir kez daha kurtuluşu için

mücadele etmek yerine sandığa çağrılmaktadır.

Mahkeme salonlarında “adalet mülkün -yani devletin- temelidir” diye yazar. İşte o adalet bugünkü yoksulluğu, sefaleti yaratanları koruyup kollayan mevcut devletin eliyle yüzyıldır kusursuz bir şekilde işletilmektedir. Erdoğan görevini layıkıyla yerine getirmiştir. Göreve aday olan Kılıçdaroğlu’nun da aynı adaletin dolayısıyla yoksulluğun ve sefaletin sürüp gitmesini sağlayacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

Gericiliğin kıstası Erdoğan’ın yanında saf tutmak olmadığı gibi ilericiğin kıstası da Kılıçdaroğlu’nu desteklemek değildir. Egemenler korkuları ve özellikle ara sınıfların ufku sınırlı kavrayışını, kararsızlığını, cüretsizliğini körükleyip halk kitlelerinin rızasını alıp sırtlarında tepinmekte pek mahirdirler.

Faşist Türk devleti çürümüşlüğü pençesinde kıvrırırken sırf “en kolay iş” olan Erdoğan’ı göndermek için halkı diğer gericici ve egemen klik yanında saf tutmaya çağırarak tarihsel sorumluluğu ya da hesaplaşmayı bireye indirgemek, devlete itibar kazandırma çabasıdan dahası halk kitlelerine kurtuluşları için mücadele etmelerine gerek olmadığını anlatmaktan başka bir anlama gelmez.

Emekçi halk çaresiz de seçeneksiz de değildir. Tarihsel sorumluluk Erdoğan’a karşı oy kullanıp yeni egemenler seçerek yerine getirilemez. Tarihsel sorumluluk halk kitlelerinin devlete olan güveninin daha fazla zayıfladığı günümüz şartlarında sırf Erdoğan’ı göndermek için mevcut devleti ve onun düzenini o(na)ylayıp o bağ güçlendirilerek yerine getirilmez.

Tarihsel sorumluluk egemenlerin çıkarlarının halkın çıkarınaymış gibi yansıtıldığı devleti kimin yöneteceğinin o(na)ylanacağı Mayıs seçiminde sandıkları tekmeleme görevini “ilerici”lere değil ama komünistlerin omuzlarına yüklemektedir. “İlericiliğin” değil ama komünistliğin kıstası bugün sistemin o(na)ylanması değil, onun sınırlarını ihlal etme cüretini kuşanarak halkı gerçek kurtuluşu için örgütlemeye, Demokratik Halk Devrimi perspektifiyle mücadeleye çağırmaştır.

SEÇİMLERDE GENÇLİĞİN YOLU

Halk gençliği, egemen sınıfların uşağı düzen partilerinin seçim süreçlerinde her zaman daha fazla "göz bebeği" olurlar. Yarının sahibi gençliğin örgütlü gücünü yakın Türkiye tarihinden de iyi bilen düzen partileri gençliği özellikle siyasi açıdan yozlaştırmak, düzen içine hapsedmek, bu yolla örgütsüz kılmak için her zaman bütün olanaklarını kullanmıştır. Egemen sınıfın hangi kliğinin iktidara geleceğini belirleyen seçimler gençliğin sistemle ilişkisinin, bu anlamda ondan beklentisinin kaba da olsa bir ölçütüdür. Ayrıca dört bir yandan geleceksizlikle kuşatılmış gençliği içi boş vaatlerle sistem içine daha çok hapsedme, sisteme karşı onu parçalama görevini de görmektedir. Çıkarları ve gelecek kaygıları nedeniyle yarını fethetme mücadelesinin en önemli unsurlarından biri olan halk gençliği örgütsüz oldukça, bilinç bulanıklığı yaşadıkça egemen sınıf partileri için düzenin devamına onay veren önemli bir oy potansiyeli olacaklardır.

GELECEKSİZLİK GİRDABINDA BOŞ VAATLER

"Z kuşağına" mensup 6 milyon genç 14 Mayıs'ta ilk defa oy kullanma hakkına sahip olacak. İlk kez oy kullanacak 6 milyon genci yeni oy potansiyeli olarak gören düzen partileri bu potansiyel üzerinden birbirleriyle yarışmaktalar. "Gençlerin demokrat

amcası" K. Kılıçdaroğlu birkaç yıl önceden gençlere vaatler sunmaya başlamıştı. Halk gençliğinin sorunlarının çözümünü dillendirmekten bile uzak söz konusu vaatler popülist söylemlerle, yüzsüzce oy devşirme amacı içeriyordu. Gençliği dinleyen, onlarla ilişki kuran bir lider görünümü vermek bu tür politikacılar için çok önemli bir vizyonu! Yüzsüzlüğün zirvesi olacak ki işsizliğin, yozlaşmanın, geleceksizliğin diz boyu olduğu bir gerçeklikte "Gençlerin ilk cep telefonu ve oyun konsolu alımlarında ÖTV sıfırlanacak, ilk internet aboneliklerinden vergi alınmayacak ve indirimli paketlere ulaşmaları sağlanacak." deniyordu. Ücretsiz pasaport, ilk otomobilde sıfır ÖTV, son model telefonlar CHP kliğinin gençliğin içinde bulunduğu geleceksizlik girdabına bulunduğu kökten çözümler...

RTE ise tekrar seçilme gerekçesini "yol yaptık, köprü yaptık"tan öteye götürmemektedir. Son yirmi yıllık süreçte zorbalığın, yoksulluğun, zulmün, baskıların kendisinde somutlaştığı ve halk gençliğinin bugünkü geleceksizliğinin, çaresizliğinin baş mimarı R.T. Erdoğan gerçeklerden ve çözümlerden bağımsız söylemlerle gençliğe onları mahkûm etmeye çalıştıkları "kaderden" başka hiçbir şey vadetmemektedir: "...Üniversite açarız, okul yaparız, kitap dağıtırız, yurt inşa ederiz, kredi, burs veririz hepsine karşı çıkarlar, hepsine çamur atar-

lar. Hastane yaparız, sağlık personeli yetiştiririz, hizmetin en iyisini veririz sadece karşı çıkarlar, sadece engel olmaya çalışırlar. Terörle mücadele ederiz, sınır ötesi harekâtlar yaparız, dünyanın dört bir yanında destanlar yazarız sadece mecliste takoz koyarlar, tezkerelere ret oyu verirler. Hâkim, savcı alırız, adalet teşkilatımızı güçlendiririz sadece mırın kırın ederler. Kara yolu yaparız, havalimanı yaparız, demir yolu yaparız, uzaya uydu göndeririz, sadece geliştirdiğimiz iş birliği modellerine, projeleri yapan firmalara saldırırlar... Baraj yaparız, yerli ve yenilenebilir enerji tesisleri kurarız, nükleer güç santrali inşa ederiz sadece işlemleri iptal etmek için mahkeme mahkeme dolaşırlar. Konut yaparız, millet bahçesi yaparız, millet kütüphanesi yaparız, ağaç dikeriz, sadece eleştirirler, sadece engel çıkartırlar."

İDDIALI VE ETKİSİZ

"Cumhurbaşkanlığı seçiminde yüzde 30 oy alırım" gibi iddialı sözlerle gündeme girmenin sansasyonel yollarını arayan Muharrem İnce özellikle gençliğin aktif olduğu sanal medyada etkin olma gayretindedir. Yine gençlerin aktif olduğu sanal medyalardan bir tanesi olan TikTok'ta dans videosu çekerek gençleri etkilemeye çalışmıştır. Sanal medyada bir süreliğine gençler arasında etki yaratan bu dans videosu, Twitter üzerinden yine

gençlere ithafen çektiği cafcıflı, yüksek etkileşimli videolar denilebilir ki seçimde yüzde 30 oy alacağını, gençlikten ciddi destek göreceğini düşüncesine yol açmıştır. Sanal olandan dönüp gerçeğe baktığımızda adaylık için şart koşulan 100.000 imza barajını bile geçmekte zorlandığını gördük. Bu durum iddialı çıkışlarının ne kadar temelsiz olduğunu ve sanal medyada görünen, öne çıkan şeylerle pratik yaşamın uyumsuzluğunu gözler önüne sermektedir. Ayrıyeten bu durum özellikle ilk defa oy kullanacak 6 milyon gencin ne kadar kararsız ya da akışkan olduğunu da göstermektedir.

Seçim sürecinde M. İnce'nin yanında rüzgârın kendi partisinden yana estiğini iddia eden bir diğer etkisiz eleman da Ümit Özdağ. Sürecin en başından itibaren faşist, inkârcı söylemlerle şoven dalga yaratmaya çalışmış ve bunun üzerinden yine özellikle gençleri etkilemeye çalışmıştır. Bütün politikası Kürt ulusunu, Kürdistan gerçeğini reddetmek ve Suriyeli mültecileri sınır dışı etmekten oluşan Ü. Özdağ, sanal medyadan yayınladığı iddialı videolar, katıldığı programlarla, animasyonlarla bir etkileşim yaratmayı başarabilmiştir. Ne var ki bütün bu söylemler, sanal medya etkileşimleri gençlik üzerinde nihai bir etki yaratamamıştır. Belli ki "Z Kuşağı" olarak adlandırılan halk gençliğine sınırlayıcı, ayrıştırıcı, "evrensel" değerlere saldıran, faşist düşüncelere

bağlanmamaktadır. Kısacası Cumhuriyet ve Millet İttifakı'nın başını çeken isimler yanında sanal medyada etkileşim yaratıp gençliği peşlerinden sürüklediklerini düşünenler apaçık yanılmaktadırlar.

GELECEK BİZİ, SANDIKLAR DEĞİL

Yeniye, değişime açık olan halk gençliğinin önemli bir kesiminin 20 yıldır çizilen tablonun, yinelenen kof cümlelerin, baskıların, geleceksizliğin direkt olarak sorumlusu AKP iktidarına oy vermeyeceğini, alternatif aradıklarını; ama alternatif düzen partilerine de güvenmediklerini gerek toplanan imza sayısından gerekse de sokak anketlerinden anlamaktayız. Her ne kadar muhalefet partileri güneşli, masmavi günler tadında "umut" vadedeseler de halk gençliğinin önemli bir kesimi durumun böyle olmadığını biliyor, egemenlerin muhalif kanadını seçerek "kötünün iyisini" seçeceklerini de belirtiyorlar. Gençlik ne bugünden hoşnut ne de gelecek olandan yana ümitli. Deprem ve sel felaketlerinin yıkıcılığı ve ortaya çıkardığı devletin acizliği bu düşüncüyü derinleştirmiş ve yaygınlaştırmıştır. Fakat özellikle 2000 sonrası öğrenci gençliğin sokak yaşamından ve emek sürecinden kopuk ve sanal medyaya iç içe olması, neoliberal politikalarla birlikte yüceltilen bireysel yaşam, egemenlerin örgütlülüğü terörize etmesi bu kuşağın, pratik yaşamda değiştirici gücünü görmesini önemli ölçüde olumsuz etkilemiştir. Gençliğe yedirilen "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" anlayışı kendini geleceksizlik, çaresizlik girdabında ülkeden çıkıp "kurtulma" fikrine itmiştir ki oy için geliştirilen ücretsiz pasaport popülist söylemi buradan nispeten karşılık bulmasa da çok geniş bir halk kesimi gerçekliğin farkındadır.

Deprem faciası devletin acizliğini bütün çıplaklığıyla gözler önüne sererken bu düzende devletin halktan ne ölçüde uzak olduğunu da göstermiştir. Gençliğin düzenle olan çelişkileri derinleşmiş ve düzenden beklentileri oldukça azalmıştır. H. Serhat Çelik'in Amed'de gençlerle yaptığı röportajdan birkaç cümle aktarıyoruz:

"Bunca sene boyunca bir siyasetçi ile bir siyasi parti ile işim olmadı. Onların da benimle işi olmadı ki gelip bana ne yapıyorsun, neye ihtiyacın var diye sormadılar. Bu yaşıma kadar ne yaptıysam kendi emeğimle yaptım."

"Hiçbir siyasetçiye bel bağlamıyorum. Hiçbir siyasetçiyi ve siyasi partiyi de kendime yakın görmüyorum, samimi de bulmuyorum. Bana göre hepsi kendi menfaatini düşünüyor. O yüzden onlardan bir beklentim ya da talebim de yok. Kime oy vereceğimi de şimdilik bilmiyorum. Belki sandığa gitmem, gidersem de orada karar veririm."

"Gençlerin ne istediğine dair fikri ve bilgisi olmayan insanlar bizlerden oy alarak ülke yönetmeye çalışıyorlar, çünkü kalabalık olduğumuzun farkındalar. Gerçekten bizi önemsiyor olsalardı gelip ne istediğimizi sorarlardı, dertlerimizi dinler bizimle beraber çözüm bulmaya çalışırlardı. Ama ben bugüne kadar gençlerle sohbet eden bir siyasetçiye rastlamadım."

Bunca acıya, yıkıma, çaresizlik ve geleceksizliğimize, sorunlarımıza karşı kırıntılardan başka bir şey vadedilmemektedir. Ne son model telefonlar, ücretsiz pasaportlar ne de yeni binalar, yollar ve askeri operasyonlar bunların hiçbiri, sorunlarımızın en ufak çözümünü içermektedir. Yalnızca kendisine oy gözüyle bakılan halk gençliği seçim odaklı vaatlere, aldatmacalara, ikiyüzlü politikalara kulak asmayıp çözümünü sorunların kaynağından beklemektense bu kaynağı yok etmeye yönelmelidir!

Halk gençliği iki gerici klik olan Cumhuriyet ve Millet ittifakları arasında seçim yapmak zorunda değildir. Toplum, düzeni değiştirme potansiyelini bilemeyen, örgütlü yaşamdan çekinen gençlik kurtuluş yolunu görememektedir. Kendi potansiyelini açığa çıkartmak görevi onun önündedir. Başkaları için bir potansiyel, üstelik salt oy potansiyeli olmaktan kendi geleceğini kurtarmaya evrilecek bir kurtuluş potansiyeli olmaya onun gücü de yeteneği de vardır. O, iktidarı fethedecek halkın genç devrimci gücü olma potansiyeline sahiptir.

Kararsızlığı ve örgütsüzlüğü sömürü düzenine karşı kararlı bir örgütlülüğe dönüştürmek için düzen partilerini ve onların iki yüzlü vaatlerini güçlü bir şekilde, usanmadan teşhir edelim! Egemenlerin ve onların sözcüsü düzen partilerinin hesaplarını boşa çıkarmak için Yeni Demokratik Devrim perspektifiyle örgütlenelim ve politik iktidar bilincimizi geliştirelim! Çaresiz ve geleceksiz değiliz, çare de gelecek de biziz!

Ağaçlı Çocuk ve Gençlik Merkez Yetiştirme Yurdu'nda çocuklara işkence

İSTANBUL- Maraş depremlerinden en çok etkilenen bölgelerden olan Hatay'da, Antakya Çocuk Evleri Sitesi ağır hasar aldığı için site de bulunan kimsesiz çocuklar başka yurtlara sevk edilmişti. İstanbul Kemerburgaz'da bulunan Ağaçlı Çocuk ve Gençlik Merkez Yurdu'na sevk edilen kimsesiz çocuklardan A.Ç. gazetemize ulaşarak yurttaki sistematik işkenceye maruz kaldıklarını anlattı.

A.Ç. yurttaki yaşadığı durumu şöyle anlattı:

"Biz normalde Antakya'daki yurttaki kalıyorduk. Depremlerden kaynaklı kaldığımız yurt ağır hasar aldı ve bizi çıkardılar. Daha sonra her birimiz grup grup farklı yurtlara sevk edildik. Biz de 15 kişi kaldık, buraya sevk edildik. İlk geldiğimiz günden burada üzerimizde mobbing kurmaya çalıştılar. Ancak kalabalık olduğumuz için pek bir şey yapamıyorlardı. Daha sonra kimimiz çalışmaya, kimimiz yakın arkadaşlarını görmeye gitmek üzere izin alıp yurttan çıkış yapmıştık. Bir süre yurttan kalmamıştım. Geri döndüğümde bir yurt görevlisi dış almam için ısrar etti. Bunun üzerine ben de 3 ay sonra 18 yaşına gireceğimi ve çocuk olduğumu, ne zaman dış alıp almayacağıma kendim karar verebileceğimi söyledim. Aradan çok geçmeden yurt amiri beni odasına çağırdı. Neden dış almadığımı sordu ve yine yurt görevlisine verdiğim cevabı tekrarladım. Daha sonra 'tamam, odana gidebilirsin' dedi ve koridordan odama doğru yürüdüğüm sırada başka bir yurt görevlisi beni itti. Tepki gösterdim ve daha sonra yine yurt görevlisi olan 4-5 kişi

üzerime çullanıp beni kamerasız bir odaya götürüp kaba dayak attılar. Bu düpedüz işkencedir! Biz hem kimsesiz hem de depremezedeyiz, bize yapılan reva mı? Kısa bir süre önce de madde bağımlısı olan kimsesiz çocuklara hedef göstererek yine bir arkadaşımızı dövdürdüler.

JANDARMA: "BURADAN BİR ŞEY ÇIKMAZ, HİÇ UĞRAŞMA"

A.Ç yaşadığı şiddetin ardından jandarmayı aradı. Jandarma yurda geldikten sonra A.Ç ye "buradan bir şey çıkmaz" diyerek ilgilenmedi. A.Ç ısrarı sonrası hastaneye götürülerek darp raporu aldı ve şikâyetçi oldu.

"Yaşadığım işkence sonucu jandarmayı aradım, yurda geldiler. Odaya geçirilip dövüldüğüm için kameralarda herhangi bir görüntü yoktu. Jandarma bana 'buradan bir şey çıkmaz, bence hiç uğraşma' dedi. Ancak ben şikâyetçi olmak ve darp raporu almak için ısrar edince hastaneye götürdüler, şikâyetçi oldum ve darp raporu aldım. Şu an ise yurttan dışarıya çıkmamıza izin vermiyorlar, hapishane yaşamından farksız bir durum içerisindeyiz. Bir de üstüne şikâyetçi olup darp raporu aldığım için yurt görevlileri tarafından tehdit ediliyorum. 'Eğer şikâyetini geri çekmezsen buradan dışarı çıkamazsın, izin vermeyiz sana' diyorlar. Burada yapılanlara, işkenceye karşı sesimizi duyurmak istiyoruz. İnsan hakları savunucularına sesleniyoruz: Lütfen bizi duyun, kulak verin, burada insanlık suçu işleniyor!"

Beklenen Değişim

Ülkede tek adam rejiminden kurtuluş olarak pazarlanan yüz yıllık düzeni onaylama seçimleri beklenmedik ittifaklarla gündeme gelen sorunlarla, deşif-rasyonlarla devam ediyor. Gericiliğin dayandığı temellerin kapsamı ve derinliği egemen sınıfların iki kanadı etrafında cereyan eden tartışmalardan, çatışmalardan halk lehine sonuçlar çıkması için bir koşul olmadığını göstermektedir. Yüz yıllık bu kavga'nın kazananı her seferinde egemen sınıflar olmuştur. Padişahlık düzeni parçalanırken Kemalist Cumhuriyete evrilen rejimin tüm yurtta-ki aynı egemen sınıflara dayandığı gerçeğini reddedenler ekonomik ve siyasal gelişmeleri, değişimleri demokrasi yönünde bir ilerleme, bir devrim olarak yorumlarken hemen bugün de duyduğumuz aynı argümanlara dayanıyorlardı. Padişahlık düzeni yerine cumhuriyet geliyor! Oysa gerçeklik bundan ibaret değil. Gerçeklik sürdürülemez noktaya gelip parçalanmış bir imparatorluğun kalıntılarına dayanan bir cumhuriyetin inşa edilmesidir. Evet birinin yerini diğeri alıyor; fakat bu yıkanın kurduğu yeni bir düzen değildir; yeni sınıflar söz konusu değildir. Parçalanandan kalanlarla eski yeni biçimde inşa edilmiştir. Emperyalizmin onayının alındığı, icazetli cumhuriyet halk düşmanı bir rejim olarak kurulmuştur. Bugünkü seçim tartışmalarında da tanıklık ettiğimiz "tek adam rejimine karşı parlamenter rejim" kamplaşması aynı düzene halkın rıza vermesi içindir. Şöyle de tanımlayabiliriz bu kamplaşmanın temel sorusunu: Aynı düzen için halkın rızasını hangi kanat sağlayacaktır?

Egemen sınıfların adalet, özgürlük, demokrasi, devrim üzerine söylenmiş hiçbir sözünün, hiçbir iddiasının halk için olamayacağını ileri sürmeliyiz. Bu apaçık bir gerçekliktir. Bir ülkeyi hangi emperyalist devletin işgal edeceğine karar vermek, birini seçmek zorunda olmak nasıl ki halk için bir seçenek olmaktan tamamen uzaksa aynı şey bu seçimlerde karşı karşıya gelen esas güçlerden birini seçmek için de geçerlidir. Bu tablonun net bir biçimde ortaya konması zorunludur. Çünkü egemen sınıfların tüm kanatlarının zamanı çoktan geçmiştir.

Aynı içerikteki tartışmaların, me-

selelerin dünyanın gidişatı bakımından da gündemde olduğunu görüyoruz. ABD merkezli ekonomik sistem ağır bir kriz süreci içindeyken Çin devlet başkanı Şi Cinping'in Rusya ziyaretinde Putin'e ayrılırken söylediği sözler gene bir seçim arifesinde olunduğunu gösteriyor. "Yüz yıldır beklenen değişim geliyor. Bu değişikliği birlikte yürütüyoruz." Bir sistem parçalanmakta ve kalıntılar arasından "yeni" bir düzenin yeşermekte olduğu ileri sürülüyor. Rusya ile Çin arasındaki görüşme ABD merkezli sistemin sarsıntıları karşısında bir gövde gösterisi gibi gerçekleşti. Yeni bir dünya düzeni kurulabilir mi ve kurulabilse de Çin bunu Rusya ile ne derecede birlikte gerçekleştirebilir tartışmaları bir yana şu soruyu sormak gayet mümkün ve anlaşılardır: Dünya bu emperyalistler arasındaki kamplaşmaların sonucunda hangi kampa mahkûm olacak? Ekonomik olarak büyük ve rahatlamış bir düzen vaat edenlerden yana mı olmak gerek yoksa demokrasiyle bezeli bir sömürü ve talan düzeninde kalmaktan yana mı? Bu iki vatten hangisini seçmek halklar için daha avantajlıdır? Birbirinden farklı olmadığı halde sadece "demokrasi" bezemesine sahip olduğu için ABD merkezli, halihazırda krizle boğuşan ve halklara sunabileceği hiçbir şeyi olmadığı çok açık sistemi seçmek akılcı olabilir mi?

Meselenin bu boyutta sergilenmesi bize şu gerçeği öğretir: dünya büyük bir değişimin arifesindeyken zamanı geçmiş egemenlerin kanatlarından birine seçenek olarak yaklaşmak geleceği karanlığa hapsedmekten başka bir anlama gelmez. Banka iflaslarıyla gündeme gelen kriz geçici, çözülebilir, bazı başarısız veya yetersiz yetkililerin yanlış seçimlerinin ürünü bir kriz değildir. Ertelenmiş, palyatif önlemlerle geçiştirilerek daha geniş ölçekte riskler alınarak ötelenmiş bir kriz söz konusu. Bu krizden çıkacak sonuçlar Çin ve Rusya arasındaki iş birliğinin amacı bakımından tayin edici olacaktır. Bu süreç kuşkusuz halkların önüne konacak sandıklarla şekillenmeyecektir. Bu tür bir arenada halkların seçiminden söz edilmesi akla ziyandır. Ne var ki bugün seçimle karşımıza çıkan güçlerin halktan mecbur oldukları, bağlı oldukları ve sadece bir ölçüde nemalandıkları düzenlerine

onay vermelerini istemekten başka bir şey yapmadıklarını anlamak bakımından dünya üzerindeki bu durum yeterince uyarıcıdır. Türkiye'nin bu kamplar arasındaki dalaşa "seçim" şansı yoktur. Eğer bu sistemin dışına çıkmazsa NATO üyesi olarak ya da emperyalist kapitalist sistemin bir parçası olarak zaten kampını seçmiş olacaktır. Bu seçimin hangi kanatla gerçekleştiğinin bir anlamı olmayacaktır.

Bu durumda biz şu soruyu soruyoruz: dünya üzerinde, Şi Cinping'in söylediği biçimde söylersek "100 yıldır beklenen değişim gerçekleşirken bu sürecin halk lehine yürütülmesi kararı sandıklarda verilebilir mi?"

Hayır verilemez. Sandıktaki yarış halkın çıkarları, yönetimi, demokrasisi, adaleti, özgürlüğü için değildir. Sandıktaki yarış kriz içinde debelenmeye mahkûm emperyalist sistemin uşakları arasındaki bir yarıştır. Tek adam rejimi ile parlamenter rejim arasındaki fark koltuklarda oturacakların boyu, hitap yeteneği, yaşı vs.dan fazlası değildir... Kısa süreli bir "demokrasi arası" kamplardan birinin, tabii ki dün kaybetmiş ve bugün kazanan için daha güçlü olarak kutlaması olarak gerçekleşecektir. Bize "buna değmez mi" diye soruluyor bazen: Hiçbir şey yapamamaktan iyidir, deniyor. Oysa hiçbir şey yapamamaktan iyi olan şey gerçek anlamda bir şey yapabilmektir. Buna kafa yormaktır, akıntıya kapılmayıp direnmektir...

EKONOMİK KRİZ GİZLENEMİYOR

ABD'de Silicon Valley Bank'ın iflasıyla başlayan "yeni" kriz dalgası karşısında Fed merkezli faiz artırma politikasından vazgeçileceği, piyasadaki fazla parayı çekme, bu anlama gelmek üzere parasal sıkılaştırma politikasını terk etme sürecine girileceği ileri sürülmektedir. Bu gelişmeler

uzun yıllara dayanan bir teranenin bir kez daha boşa düştüğünü ispatlamıştır. Bir kez daha anlaşılmalıdır ki ekonomi piyasanın insafına terk edilememektedir; piyasanın düzenlenmesi kaçınılmazdır; piyasaya müdahale zorunludur ve piyasa aktörleri belli kurallara uymalıdır. Kapitalizm kapitalist devlete muhtaç, onunla korunması gereken bir sistemdir. Üstelik sadece sömürülen işçi sınıfının kendi çıkarları için mücadelesine karşı değil, kapitalizmin kaçınılmaz krizleri için de devlet müdahaleleri bir gerekliliktir... Kriz

baş gösterdiğinde tekeli sermayenin tüm ana grupları devletin gücüne, olanaklarına hemen sarılmakta, düzenlemeleri gündeme getirmek üzere devleti harekete geçirmektedir. Son banka krizinde de benzerini gördük... Credit Swiss'in rakibi USB tarafından alınması nihayetinde bir devlet müdahalesidir.

Zorunlu kalınan düzenlemelerin ne olacağı, nasıl gelişeceği tartışmaları sürerken bizim üzerinde dikkat kesileceğimiz temel nokta bu krizin tüm dünya halkları için getireceği sonuçlar olacaktır.

Önce banka iflaslarına yönelik alınacak önlemlerin kökten bir çözüm getiremeyeceğini, dolayısıyla kaçınılmaz bir çöküş sürecine doğru

Kurtuluş Olacaktır

kapitalizmin ilerlemekte olduğunu vurgulamalıyız. Önceki dönemden bildiğimiz ve bugün de olası önlemlerden biri bankaların öz sermayelerini artırmaları ya da verdikleri kredi, yatırımları öz sermayelerine oranla azaltmalarınıdır. Bunun yanı sıra ilk alan spekülasyon ya da riskli yatırımlardır. Kapitalist ekonominin dinamik yapısına yönelik bu müdahalenin onun kalbine bir darbe vurmak olduğu açıktır. Bu önlemlerin 2001'deki derin banka krizinden sonra Türkiye'deki bankalar bakımından "sıkı" bir şekilde

etkilendiğini biliyoruz. Bu bankanın da hisselerinde bir düşme yaşandı, ki bu banka mudilerinin bankadan para çektikleri, güven kaybı yaşadıklarını gösteriyor. Almanya Şansölyesi Olaf Scholz mudilere güvence vererek, yani bir devlet müdahalesi için güvence vererek çıkışları durdurmak yönünde davrandı. Sistemin kendi haline bırakılmayağı ve hatta bırakılmadığı bir kez daha görülmüş oldu. ABD Hazine Bakanı Janet Yellen, Fed başkanı Jerome Powell açıklamalarıyla olumsuz gidişata, güven bunalımına önlem almaktalar. Fakat başarılı bir yönetim gösterememekle eleştirilmeleri bu sürecin kontrol edilebilir olmaktan çıktığını düşündürmektedir.

Sadece bankalar bakımından değil üretici sektörlerde de borç yükünün azaltılması, riskli yatırımlardan kaçınılması, kredi alımlarının daha az seçenek haline getirilmesi arzu edilmekte...Bu gelişmeler bize piyasa için yeni düzenlemelere geçiş yapmak biçiminde eğilimler olduğunu gösterir. Bu türden "değişim" dönemlerinde karşımıza çoğunlukla egemen güçlerce tanımlanmış, görevlendirilmiş "yeni yol"cular çıkar. Bir dönemin

"üçüncü yol"cuları böyle bir değişim dönemine rastlamıştı. Genel olarak "sol" çatısı altında tanımlanan partiler eliyle neo liberal politikaların sürdürülmesi olan üçüncü yol bir değişim rüzgârı estirilerek halkların önüne serildi...

ÜÇÜNCÜ YOL ARAYIŞLARININ SONU

1970'lerin ilk yarısından başlayan krizin nihayet neoliberal politikalara geçişle geride bırakılması bugünkü gelişmelerin yönü hakkında tahminler yürütmemize olanak verebilir. Reagan ve Thatcher'da somutlaşan politikalar krize karşı tüm piyasanın "serbestleştirilmesi" oldu. 30 yıl boyunca en yoğun ve yaygın biçimde uygulanan bu politikalarla tüm

düzenlemeler alt üst edildi ve kriz koşulları ertelenmek suretiyle "geçmişte" bırakıldı. 30 yıl boyunca tüm dünyaya dayatılan aynı politikaların uygulayıcıları birçok kez değişti. Türkiye'de T. Özal ile anılan neoliberal politikalar, ilerleyen zamanlarda Demirel, Tansu Çiller, Erdal İnönü, Bülent Ecevit tarafından sürdürüldü. Bu politikaların tipik önderleri arasında İşçi Parti ve Sosyal Demokrat liderleri de vardır. Örneğin Avrupa Birliği üyesi ülkelerden İngiltere'de Tony Blair tarafından, Şansölye Gerhard Schröder tarafından temelde bu politikalar uygulandı. Bunlar İşçi Partili, Sosyal Demokrat liderler olarak Reagan'ı, Thatcher'ı takip ettiler. Aslında piyasanın ihtiyaçlarına karşılık verdiler. İngiliz ve Alman işçi sınıfı için bu liderler aynı politikaların uygulayıcılarıydılar ve işçi sınıfı için her biri çıkmaz sokak olmuştur. Bunlar "seçilmiş" liderler olarak kendilerini fonlamış olan güçlerin çıkarları doğrultusunda halklarının aleyhine politikalar uyguladılar. Bugün Türkiye için söylediklerimizin tarihsel bir gerçeklik olduğunu bu süreçlere bakanlar rahatlıkla görebilirler. Halk sınıfları kendi çıkarları doğrultusunda örgütlenmedikçe, kendi güçlerine dayanmadıkça egemen sınıflarca fonlanan karşı devrimin unsurları arasında sıkışır kalırlar. Bu süreçlerin sonu her seferinde yeni bir yıkım olur. Neoliberal politikaların genel olarak bir çıkmaz yarattığı gerçeğini en somut olarak şimdiki krizin bir başka biçimi olarak 2000'li yılların ortasında yaşadık.

2007-8 yılında yaşanan finansal çöküşle birlikte ertelenen kriz gene tekelci sermayenin gelecekte ürkmesine, sarsıntılar yaşamasına neden olacak şekilde onun karşısında dikildi. Bu kez düzenlemelere ihtiyaç duyulmaktadır! Serbest bırakılan piyasanın kontrol altına alınmasına duyulan ihtiyaç onun kâra, bu anlamda paraya duyduğu ihtiyaçtan kaynaklanmaktadır.

İngiltere'de, ABD'de gündeme gelen "serbestleştirme" politikalarını (neo liberalizm) uygulama görevini sosyal demokratların omuzlaması da burada dikkate değerdir. Çünkü günümüzde de benzer rol bölüşümlerine tanıklık edeceğimiz anlaşılmaktadır. "Demokrat" başkanlar Clinton, Blair, Schröder devam eden bu sürecin önemli, tarihsel şahsiyetleri oldular.

Bütün bu politikaların halklar aleyhine sonuçları "demokrat" maskeli bu tekelci sermaye sözcüleri tarafından omuzlandı. Onaylanmış liderler, onaylanmış programlar, onaylanmış partiler sayesinde halklar "kendilerini cezalandırmış" sayıldılar...

Özetle dünya çapında yaşanan krizin sonuçları önümüzdeki yıllarda halklara yönelik yeni saldırı politikalarıyla biçimlendirilecektir. Bu politikaların "AKP'den, tek adam rejiminden kurtarmış" liderlerin eliyle gerçekleşecek olması bugün "seçim yaparken" aklımızda olmalıdır. Her düzen için ihtiyaç olan halk rızasına olanak verecek her çalışma, seçime katılım yönündeki her davranış söz konusu saldırılara kapı açan yaklaşımlar olarak anılacaktır.

ARA AKIMLARIN YANILTICI MUHALİFLİĞİ

Reformizmin belirleyici özelliği bağımsız bir sınıf tavrına, karakterine sahip olmamasıdır. Bu olmadığından egemen akımlardan etkilenmek, gerçek bir değişimden çok egemen olanın gücünden yararlanarak kısmi değişimlerle yetinmek, nihayet gerçek bir devrimle karşılaştığında elindeki ayrıcalıklardan mahrum kalacağı korkusuyla çekingen kalmak reformizmin tipik tutumdur. Bugün cumhuriyet kazanımlarına tutunmayı, şeriat korkusuyla elindekileri savunmayı daha büyük güçle hareket etmenin kaçınılmaz, doğal bir nedeni olarak ileri süren reformizm yarın beklentilerinin gerçekleşmemesinden kendi bağımlı tavrını değil, bağımlı olduğu gücün aldatıcılığını sorumlu gösterir. Dolayısıyla öğrenmeyi değil kendi dar bilincine sıkıca sarılmayı tercih eder. Bunun bir sınıf tavrı olduğunu unutmamak gerekir. Bunun bir sınıf tavrı olması sözünü ettiğimiz özelliklerin geçici değil orta burjuva veya küçük burjuva sınıflar varlığını korudukça karşılaştığımız özellikler olduğunu gösterir. Bu tavra sahip kişilerin ikna edilmesi esas olarak söz konusu olmaz. Bu bir sınıf intiharı gerektirir ki bu kolay bir eylem değildir. Tam da bu nedenle reformizmle mücadele çetin bir mücadele olmak zorundadır, zira ana yolda yürüyüp yoldan sapanlardan söz etmiyoruz; basbağı aynı yolda yürümediğimiz ve kendilerine ait yolu da olmayan bir

uygulandığı bilinmektedir. Bundan ötürü Türk bankalarının benzer krizlere karşı bağımsızlık kazandığı da ileri sürülmektedir. Oysa Türk bankaları tekelci sermayeye göbekten bağlı bankalar olmakla bu krizlerden muaf değildir, olamaz. Kendi içinde sigortası olmakla birlikte Türk bankacılığının beslendiği ana kaynak yabancı sermayedir. ABD ve Avrupa bankalarında yaşanmaya devam edecek krizlerin Türkiye'deki dışa bağımlı bankaları sarsmaması düşünülebilir mi?

Söz konusu krizin tüm bankalar gibi kurallara uyan bankaları da etkilediğini en son Credit Suisse'te gördük. Hatta çok daha güçlü Deutsche Bank'ın da bu kriz şartlarından

cenahtan söz ediyoruz. Ara akımlarla mücadelenin genel olarak egemenlerin lehine sonuçlanmasının kökeninde bu gerçeklik vardır. Devrimci hareketin egemenliği yoksa ara akımlar geçici dönemlerde devrime eğilim gösterebilir de nihayet karşı devrimin limanlarında demirlerler. Reformizmle devrimci hareketin ilişkisi bu nedenle genelde ve nihayetinde sürdürülemez bir ilişkidir.

Bu sürdürülemez ilişki bazen reformlar için mücadele etmenin gereksiz olduğu düşüncesine dayanır. Oysa devrimci hareket hiçbir zaman reformlar için mücadele etmenin gereksiz olduğunu ileri sürmez. Ne var ki bunu devrimci mücadelenin bir sonucu, genel olarak bu tür bir mücadelenin yan ürünü olarak değerlendirir. Bu fikrin temelinde reformların esas olarak egemen sınıfların bir tercihi, bir eğilimi değil halkın daha büyük eylemlerinin önünü almanın bir yolu olarak gerçekleşmesi gerçekliği vardır.

Seçimler sürecinde karşılaştığımız reformist hareketlerin genel propagandalarına, tercihlerine, eğilimlerine baktığımızda gördüğümüz şey halka dayanan hareketlerin nihayet başarısız olmalarına inanmalarıdır. Egemen sınıfların zorbalıklarına, aşırı derecedeki sömürüye, uşaklık derecesindeki işbirliğine öfke duyarak birlikte halkların bu güçlerden daha üstün olduğuna inanmazlar. Çünkü kendi gerçeklikleriyle bu özellik çelişmelidir.

Yukarıda kabaca tarif ettiğimiz şartlar reformizm için hem reform talep etmeye uygundur hem de sınırlı hareket etmeye nedendir. Büyük alt üst oluşlar için şartlar olgunlaşırken reformizm dikkatini bu noktaya vermez ve hatta dikkatlerin bu noktaya çekilmesinden endişe de duyar. Çünkü bu aynı zamanda kendi şartlarının da olumsuzluğa doğru gitmesi, elindekileri de kaybetmesi olasılığı demektir. Reformlar yoluyla adım adım ilerlemek, güçlü olanların kendine yakın bulduğu ve "ilerici" kabul ettiği yanlarını öne çıkararak bunlara yaslanmak onun için her zaman daha gerçekçi yoldur.

Seçimlerde egemen sınıf partilerinin kampaşmasında kendini bir kampın parçası olarak görmek bu nedenle reformizmin kaçınılmaz tercihidir. Reformlar için mücadele edildiği koşullarda reformistlerle birlikte hareket etmek, yan yana gelmek kuşkusuz reddedilebilir bir durum değildir. Bununla birlikte reformizmin halklar aleyhine büyük bir hata olduğunu unutmadan dav-

ranmak temeldir. Egemen sınıfların kanatları arasındaki mücadelenin konusu olan seçimlerde ve bu seçimlerin sonucu olan parlamenter mücadelede konum elde etmek reformlar gerçekleştirmenin bir yolu olmaktan çok uzaktır. Tarihsel deneyimler göstermiştir ki reformlar esas olarak devrimci hareketin geliştiği, egemen sınıfların üstünlük kaybettiği şartlarda gündeme gelmektedir. Buna yakın tarihten verilecek örnek AKP reformlarıdır.

AKP'nin ilk dönemlerinde reformcu bir çizgi izlediği bilinir. Bunun hangi şartlarda olduğuna baktığımızda egemen sınıf partilerinin tümünün güç yitirdiği, ciddi bir ekonomik kriz yaşandıktan sonra, lideri esir alınmasına rağmen ciddi güçte bir gerilla ordusuna sahip ulusal hareketin reformlar için kapıları zorladığı şartları görürüz. AKP güçlenmek için yanına olabildiğince güç çekmek için çabalıyordu. Bunun sadece bir parti olarak AKP'nin politikası olduğunu düşünmemek gerekir. Belirttiğimiz gibi tüm egemen sınıf partileri o süreçte halkın rızasını almakta başarısızdılar. AKP'de somutlaşan "yeni iktidar" egemen sınıfların halkın rızasını almaları bakımından zorunlu bir seçenektir ve bu nedenle AKP egemen sınıfların tercih ettiği, kurulması için fonladıkları, yol verdikleri partiydi. AKP'nin reformist niteliğinin onun Anadolu sermayesine dayanan, buradan hareketle de İstanbul sermayesine muhalif olan özelliğinden kaynaklandığı iddiaları görüneni yorumlamakla yetinenlerin, kendilerine gösterilenle yetinenlerin iddiaları olarak kaldı. Zaman geçtikçe AKP'nin İstanbul sermayesi denen kesimin çıkarlarına tamamen uygun davrandığı görüldü. Aynı şekilde ABD, Almanya, İsrail ile güçlü ve sağlam ilişkilerini hemen hiçbir zaman gerçek anlamda bozmadı. İstanbul sermayesi denen kesimin bu ülkelerle olan ilişkilerinin gereklerini özellikle ticari bakımdan harfiyen yerine getirdi. AKP'nin reformcu parti gibi hareket etmesi birçok liberal ve reformist kesimin ona yönelmesini ya da ona karşı hareket etmemesini sağladı. Bugün tamamen gerici ve faşist bir parti olarak lanetlenmesi kuşkusuz doğrudur. Ne var ki bu özelliklerin ona has olmadığı gibi onun bugüne ait olmadığı da bu doğru tanıma eklenmelidir. Reformların şartları bakımından AKP'nin konu ettiğimiz ilk dönemi iyi bir örnek olarak değerlendirilebilir. Eklemek gerekir ki bu dönemde özel bir "reform için mücadele" yolu izlenmemiştir: re-

form yoluna sokan koşullar yukarıda belirttiğimiz koşullardır. AKP'yi destekleyenlerin neden olduğu reformlardan söz etmek neredeyse mümkün değildir...

Bugünkü seçim koşullarında egemenleri halkın çıkarları doğrultusunda reform yoluna sokacak koşullardan pek söz edemeyiz. AKP'nin kaybetmesiyle birlikte kısa bir demokrasi havası esecektir kuşkusuz. Buna karşın süreç egemenleri sıkı önlemler almaya iteklemektedir. Reformların bir restorasyon anlayışıyla ve dünya çapında yaşanan kriz koşullarında gerçekleşeceği açıktır. Fransa'daki emeklilik reformuna benzer biçimde reformlar için olasılıklar daha fazladır. AKP'nin son on yılına denk gelen yoğun borçlanma ve spekülasyon yatırımlara harcanan kredilerin yarattığı tablonun halk lehine atılacak adımlarla karşılanabileceğini varsaymak egemen sınıf temsilcilerine taşımadıkları bir rol vermek anlamına gelir.

Bu nedenle reformizm sadece teorik olarak yenilmeye mahkûm bir akım olmayacaktır. Günümüzde onu pratik olarak da bir yenilgi beklemektedir.

SEÇİM ALDATMACASININ BÜYÜKLÜĞÜ

Egemen sınıf partilerinin iktidar olmak yarışındaki payandaları olmaktan fazla ileri gidemeyecek birçok küçük, ihmal edilebilir parti veya grup vardır. Bunlardan bazıları geçici de olsa yaygınlaşma özelliği gösterse akıbetleri esas olarak değişmemektedir. Seçim süreçlerinde bu parti veya grupların fazlasıyla öne çıktıklarına tanık oluruz. Bu sadece güçlü veya karizmatik liderlerin varlığından, etkin propaganda olanaklarından, etkin bir biçimde kullanılmasından kaynaklanmaz. Bunun brincil nedeni seçimlerle amaçlanan aldatmacadır. İktidar olma eğilimini güçlendiren, "çalışırsam başarırım" hırsını uyandıran, sınıf savaşımına dayanan iktidar olgusunu kendinden menkul bir makam olarak kavramayı öğreten seçim koşullarının kendisi de buna neden olur. Seçilebilir olmak kendi başına bir aldatma pratiğidir. Seçmek de hakeza aynı özelliğe sahiptir. Çevremizdeki tartışmalarda, medyaya yansıyan söyleşilerde, röportajlarda, konuşmalarda özellikle seçmen kitlesinin politika yapmak konusunda olabildiğince ateşli, etkili olduğunu görürüz. Seçecek kişi olmanın içerdiği duygunun seçilecek kişi olmakla birlikte daha da büyüdüğünü söz konusu adaylara bakarak görebiliriz. Seçilmek ve seçmek

belirleyen güç olmak duygusunu içerdikleri oranda yönlendirici eylemlerdir. Burjuva devlet organlarında, özellikle parlamentolarda bu eylemlerin etkisi olağandışıdır. R. T. Erdoğan'ın tüm yetmezliklerine, geriliğine, eğitimsizliğine karşı seçilmiş kişi olarak kendini üstün görmesi ve aynı zamanda üstün görülmesi bu aldatıcı pratikle doğrudan ilgilidir. Bunu hemen her seçilmiş milletvekili için ve seçim zamanlarında da seçmenler için söylemek mümkündür. Bu nedenle seçimler bizim gibi ülkelerde olağüstü süreçler biçiminde gerçekleşir. Gelişmiş ülkelerde, demokrasinin görece halk kitlelerine yayıldığı şartlarda ve refahın görece gerçekleştiği koşullarda seçimlerin etkisi çok daha zayıftır. Çünkü buralarda kitlelerin seçmek eylemi milletvekili seçmek ile, hatta partisini iktidara getirmekle sınırlı bir içeriği yoktur. Buralarda kitlelerin seçmek eylemi görece daha yaygın ve çeşitlidir. Bu olanaklar sınırlı oldukça seçmek eylemine biçilen rol de büyümektedir. Türkiye'de seçim süreçlerinin aşırı yoğunluğu ve beklentilerin büyüklüğü bu durumla yakından ilgilidir. Reformizmin bizim gibi ülkelerde seçim yoluna olmadık payeler biçmesi, demokrasinin son derecede sınırlı olmasından da ileri gelmektedir. Eleştirilerimizi bu darlığa, aldatıcı koşul ve pratiğe de yöneltmemiz gerekir. Gerçeklerle örtüşmeyen beklentilerin hüsrana sonuçlanacağını bilerek seçim aldatmacasının yanıltıcı etkileri karşısında uyarıcı olmak gerekir.

Devrimci demokrasi için verdiğimiz mücadele halkın seçme ve seçilme hakkını parlamento gibi çok genel ve pratik süreçle ilişkisi çok zayıf kurumlarla sınırlamaya tam olarak karşıdır. Kitleler yöneten bir konuma gelmek üzere demokrasi hakkından yararlanmalıdır. Sanıldığı gibi aksine kitleler yönetmeyi öğrenemeyecek kesimlerden meydana gelmez; aksine onlar yönetmekten uzaklaştırılmış, uzak tutulan, yönetilmeye muhtaç kılınmış kesimlerdir. Bundan kurtuluş için gerekli ilk şart egemen sınıfların arenalarındaki sandıkların halkın yönetme umudunun kilitlendiği sandıklardan ibaret olduğunu anlatmak, bu gerçekliği deşifre etmektir. Bunun için yapılması gereken de halkın iktidarlaşacağı alanlar, üsler, koşullar, örgütlenmeler yaratmaktır. Sandıklara kilitlenen kitlelerin yönetme eylemi bu şekilde gerçekleşme fırsatı yakalayacaktır. Mücadeleyi bu içerikte güçlendirmek üzere boykot tavrını ve hareketini geliştirelim...

KADINLARIN KURTULUŞUNDA SEÇİMİN YERİ

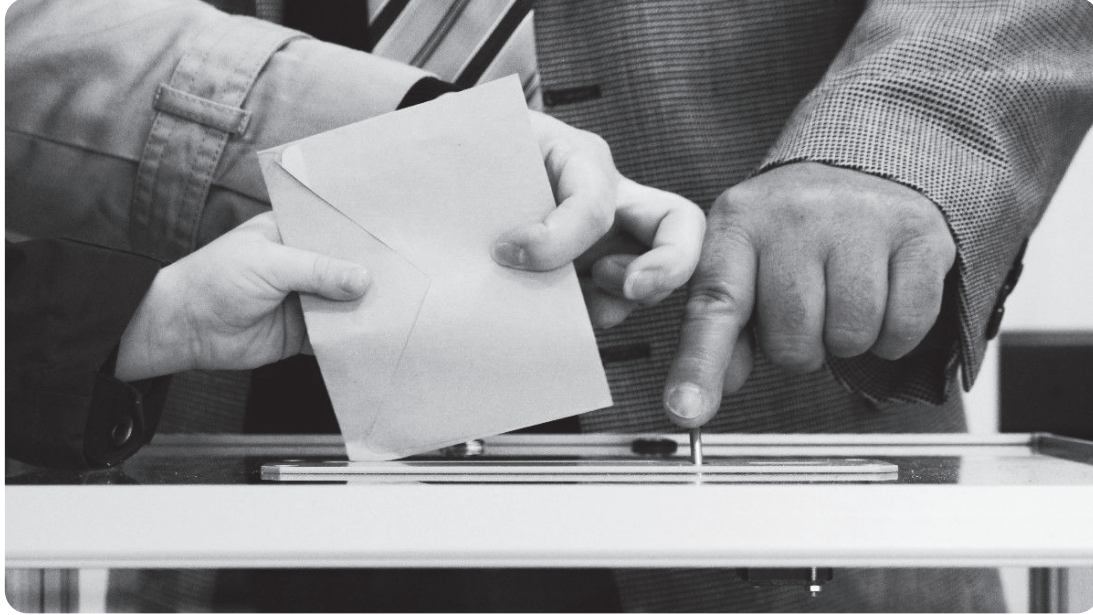
Yarı feodal yarı sömürge bir ülkede yaşıyoruz ve cinsiyet eşitsizliğini, kadınlara biçilen rolü, içinde bulunduğumuz toplumu ve toplum içerisindeki üretim ilişkilerini incelediğimizde kadının üretim süreci içerisinde yedek işgücü ve ikinci cins olarak görülmesini ve haklarından mahrum olduğunu net bir şekilde görmekteyiz. Kadınların yaşamları boyunca ezildiğini her türlü şiddet ve baskıya maruz kaldığını biliyoruz. Halihazırda çürümüş sistem içerisinde kadınların yaşadığı onlarca sorun varken depresyon bölgelerinde yaşayan kadınların sorunları daha da arttı ve faşist devletin sadece egemen sınıfın çıkarlarını gözeterek adım attığını, halkın yararına hareket etmediğini tekrardan görmüş olduk. Bu çürümüş sistem içerisinde başta kadınlar olmak üzere ezilen kesimin bu düzen değişmedikçe insan gibi yaşama olanağı olmayacağını biliyoruz. Egemen sınıfların seçim süreci yaklaşırken sunulan vaatlerin şov amaçlı olduğunu ve aslında hiçbir karşılığı olmadığını bir kez daha görmüş olduk.

ERKEK EGEMEN ZİHNİYETİN KORUYUCUSU: DEVLET

Geçtiğimiz yıl kadınların toplumsal eşitsizliğinin artarak sürdüğünü kadın cinayetlerinden görebilmekteyiz. 2022 yılında 340 civarında kadın katledilirken 2023 yılında yalnızca 2 ayda 40 civarında kadın katledildi. Kadın cinayetlerinin yalnızca AKP iktidardayken yaşanmadığını, tarih boyunca çeşitli bahanelerle kadınların katledildiğini biliyoruz. Her yıl yüzlerce kadın katledilmesine rağmen bu konuda devletin kayıtsız kaldığı aşikârdır. Failleri cezasız bırakmasıyla veya göstermelik cezalarla bu erk zihniyeti dolaylı olarak kadınları katletmeye teşvik etmektedir. Türkiye’de her yıl yüzlerce kadın cinsel tacize, tecavüze maruz kalmaktadır. 2020 yılında yürütülen ve resmi verilere dayandığı anlaşılan bir çalışmaya göre Türkiye’de her 100 bin kadından 2’si cinsel taciz ve tecavüze maruz kalmaktadır (WPR 2020 Türkiye Raporu). İstatistik veri olarak sunulsa da Türkiye gibi feodal kültürün hâkim olduğu ülkelerde

bu verilerin gerçeği yansıttığı tartışmalıdır. 2018’de Avrupa Konseyi’nin yaptığı açıklamaya göre Türkiye’de tecavüzdən hüküm giyenlerin sayısı 3 yılda 23 katına çıktı. Kadın cinayetlerinde olduğu gibi devletin kadınlara yönelik cinsel taciz ve tecavüzlerin önüne geçmek için bir şey yapmaması bu olayların giderek artmasına yol açmaktadır.

Erkek egemen sistemin kadınların yaşadığı sorunlara kayıtsız kalmasının yanında kadınların yaşadıkları sorunları ifade etmelerine bile en ufak tahammülü yoktur. Bunu 25 Kasım Uluslararası Kadına Şiddetle Mücadele Günü, 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü gibi kadın eylemlerindeki saldırılarla, engellemelerle kadınların de-

mokratik haklarının gasp edilmesiyle görmekteyiz. Örneğin 25 Kasım günü her yıl binlerce kadın buluşurken devletin kadınların bir araya gelmesine olan tahammülsüzlüğü o kadar arttı ki geçtiğimiz yıl eylem alanını kuşatarak bir kadına dahi izin verilmedi, öyle ki o bölgede oturan bir kadına da geçiş izni verilmedi! Aynı şekilde 8 Mart günü kadınlar bir araya gelseler bile eylem alanında veya sonrasında polis tacizine ve şiddetine maruz kalmaktadır. En basit örneği ile kadınların en temel haklarını içeren İstanbul Sözleşmesini toplumun aile yapısını bozacak bahanesiyle kabul etmeyecek devlet, kadın düşmanlığını ve kadınlara, LGBTİ+lara en ufak hak tanımayacağını göstermiştir.

EZİLEN CİNSİN KURTULUŞUNDA SEÇİMLER

Kadınların üretim süreci içerisinde

yedek işgücü olarak görülmesi, feodal üretim ilişkilerinin bir sonucu olarak küçük üretimin, özellikle de aile ekonomisinin yaygınlığı, kadının bu üretim içinde aileye, özellikle erkeğe bağımlılığı kadının ikinci cins olarak görülmesini ve haklarından mahrum olmasını açıklamaktadır. Kadınların evlenme, çalışma, eğitim, boşanma, miras, seçme ve seçilme gibi belli başlı hakları vardır. Görülebileceği gibi birçok hakkı vardır ancak bunları kullanma gücü, iradesi, olanağı genel olarak yoktur. Türkiye’de kadınların durumu yarı feodal toplumsal yapı koşullarını somutlaştırmaktadır. Örneğin seçme ve seçilme hakkının kadınların örgütlü mücadelesi bakımından özel bir anlamı vardır. Seçme

Seçim yaklaşırken Mecliste, sanal medyada paylaşılan videolarda ezilen kadınların hakları gündeme getirilmektedir. Bunların önde gelen isimlerinden bir tanesi TİP’li Sera Kadıgil’dir. Kadınların, LGBTİ+ların meclisteki sesi olacağını söyleyen S. Kadıgil, geçmişte olduğu gibi bugün de özünde kitleleri aldatmaktan başka bir işlev görmemektedir. Ezilenlerin haklarını savunmak, sorunlarını dile getirmek ve İstanbul Sözleşmesi gibi çözüm yolları değerliken onların kurtuluşunu seçimlere endekslemek küçük burjuva aldatmacısından, ikiyüzlülüğünden başka bir şey değildir. Kadınların nihai kurtuluşu emeğin kurtuluşundan geçmektedir. Ezilen kadınlar ve LGBTİ+lar burjuva feodal düzene karşı örgütlenip iktidarı ele geçirmedikleri sürece bu düzenin paravanı parlamento ve seçimler onların kurtuluşunu sağlamayacaktır.

KADINLAR DEMOKRATİK HALK DEVRİMİYLE ÖZGÜRLEŞECEK

Kadınların kurtuluşunu seçime bağlamak, düzen içi partilerle toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin son bulacağına inanmak, kadınların tarih boyunca yarı feodal yarı sömürge toplumlarda üretim süreci içerisindeki konumlarının kavranmamasındandır. Kadınlar egemenlerin değil halkın safında örgütlenerek gerçek anlamda politika yapmış ve gerçek anlamda özgürleşmiş olacaktırlar. Kurtuluş, yasalardaki bazı düzenlemeler, parlamentoda kadınların olması gibi ufak şeylerle değil bir bütün iktidarın alınmasıyla mümkündür. Burjuva feodal düzenin her gün yeniden ürettiği toplumsal cinsiyet eşitsizliğini düzenin kendi içerisinde değiştiremeyeceğimiz aşikârdır. Sorunlarımıza karşı reformlar gerçekleşse de en nihayetinde sorunun kökü kazanmış olmayacaktır. Bunun için düzen içi partilerle bu çürümüş sistemin değişmeyeceğini, kadınların özgür olamayacağını, tek kurtuluşun Demokratik Halk Devrimi’nde olduğu bilinciyle hareket etmeli ve bütün kadınları örgütlü mücadeleye çağırmalıyız.

ve seçilme hakkı ağır bedellerle dolu mücadeleleri gerektirmiştir. Buna rağmen halen gerçek anlamda kullanılamamaktadır. Bunda parlamenter sistemin burjuva demokrasisi ile sınırlı olmasının belirleyici bir rolü vardır. Dolayısıyla bu hak için “kazanılmış hak” tanımı gerçekçi değildir. Bu hakkın feodal toplumdaki durumuna bakıldığında kadınların seçme hakkını ailenin “reisinin” isteği yönünde şekillendiği görülür. Seçilme hakkında ise durum çok daha trajiktir. Kadınların politikadaki varlığı feodal toplumun parçalanması olarak bir dekor süsü gibidir. Kadınların politikadaki varlığı bir burjuva sembolün feodal düzendeki süsü olmakla sınırlıdır. Birçok alanda olduğu gibi kadınlar bu alanda da burjuva feodal partilerin kendilerini pazarlama malzemesi olmakla sınırlıdır. Kadınların fiziksel varlığı siyasette kadının metalaştırılması olarak görülmektedir.

OY VERME EYLEMİNE PRATİK YAKLAŞIMLAR-II

Bir önceki sayıda halkımızın oy verme pratiği üzerinden politize olması durumu ile ilgili çeşitli yorumlarda bulunmuştuk. Seçim süreci boyunca ülkenin gündemi seçimler olurken, yüksek oranda seçimlere katılan halkımızın aslında çok büyük bir beklentiyle oy vermediğinden ve bu yüzden de “makarnacı”, “kömür-cü” gibi yaftalarla aşağılandığından bahsetmiştik. Altını çizmeye çalıştığımız konu seçimleri, onu boykot eden bizim kadar ciddiye almayan, önemsemeyen göz ardı edilemeyecek büyüklükte kitleyle karşı karşıya olduğumuzdur. Kuşkusuz ki tek toplumsal yönelim bu değil. Makarnaya, kömüre muhtaç olmayan Millet İttifakı seçmeni orta-üst sınıfların, bu seçimlerin TC’nin kaderini belirleyeceği üzerinden bir tablo çizmesi de seçimlerin hayati önemine vurgu yapıyor. Bu anlayışa göre muhalefete oy vermek önümüzdeki en ciddi siyasi görev. Bir yanda çok ufak beklentilerin karşılanmasına göre oy veren umutsuz, beklentisiz kitle; diğer yanda ise oy vermeyi en önemli siyasi kimlik ve tavır olarak gören kitle. Halkımız bu iki uç arasında salınıyor.

Düzen siyaseti etrafında saflaşmaların yoğunlaştığı bir süreçten geçiyorken, aldığımız siyasi tavrın gücünü artırmak için seçimleri salt düzen partileri üzerinden teşhir etmek değil, toplumsal eğilimleri anlamak ve ona göre politikalar üretmek gerektiğini düşünüyoruz. Bizim sıklıkla kaçırduğumuz bu durum, örgütlenmenin siyasi olduğu kadar sosyal bir gerçekliğe de

dayanıyor oluşudur. Bu anlamda oy vermek tek başına siyasi bir olgu değil sosyal bir eğilim aynı zamanda. Bu sosyalliği anlamak için oy vermenin pratik karşılıklarını arıyoruz.

Ülkemizde siyasi eyleyiş şekli çok büyük oranda oy vermek üzerinden şekilleniyor. Düzen siyasetine gündelik yaşamda veya sosyal alanlarda hiçbir şekilde müdahil olamayan ve katılım-cılığı elinden alınan halkımız, beş yılda bir oy verme seçeneğine mahkûm bırakılmış durumda. Oy verme ile demokratik katılım arasında sanılanın aksine ters orantılı bir ilişki var. Burjuva demokrasinin hâkim olduğu emperyalist ülkelerdeki seçimlere katılım oranının düşüklüğü bu durumu gözler önüne seriyor. Halk beş yıl boyunca yerel yönetimler, meclisler, grevler, blokajlar, boykot eylemleri, sokak gösterileri gibi bir dizi katılımcı pratiğe dahil olduğu için oy vermeyi hayati bir noktada görmüyor. Burjuva demokrasilerinde halk yalnızca oy vererek hesap sormadığı için örneğin 2022’de “aşırı sağ”ın iktidara geldiği İtalya seçimlerinde katılım yüzde 64’te kalıyor. Halk “aşırı sağ” iktidara gelmesin diye onun karşısındaki adaya oy verme zorunluluğunun ötesinde tepkisini sandığa gitmeyerek, temsiliyeti çok düşük bir oranda tutup seçilen egemen sınıf temsilcisinin meşruluğunu sorguluyor.

Beş yıl boyunca siyasete demokratik katılım hakkının hiçbir koşulda olmadığı ülkemizde, halka sandığa gidip, oyun hilesiz sayılıp sayılmayacağını dahi bilmeden, bir adayın altına

“evet” mührünü basmak en büyük demokratik eylem olarak önümüze seriliyor. Egemen sınıf temsilcilerinin “sandıkta hesaplaşacağız” söylemi, iki seçim arası siyasi hayatın hiçbir yerinde yer alamamış en geniş kesimlerin ele geçirilen umutlarını içeriyor.

Bütün bu mahrum bırakılma halini TC’nin kuruluşundan beri pratikte deneyimleyen halkın en yoksul kesimleri için x veya y partisi çeşitli kültürel, sosyal geleneklere dayanan farklılıklar üzerinden var oluyor yalnızca. Orta-üst sınıf mensubu, “yaşam tarzına” müdahale edildiğini düşünen kırılan bireyler hayatlarında AKP’ye oy veren kimseyi barındırmamakla övünürken ve bu kişilere güdülecek koyun muamelesiyle alaycı ve küçük düşürücü yaklaşırken; kahvede, pazarda, camide, birbirinin halinden anlayan toplumsal kesimler için egemen sınıf partileri keskin aidiyetler oluşturmuyor.

PEKİ BİZ BU SÜREÇTE NASIL BİR ÇALIŞMA YÜRÜTMELİYİZ?

Öncelikle hedef kitemiz olan ileri kitlenin ciddi oranda sandığa gideceğini öngörmeliyiz. Başta HDP’nin meşrulaştırdığı, diğer reformist sol partilerin de dünden razı olduğu Kılıçdaroğlu’nu destekleme tavrı, ileri kitlede ciddi bir karşılık bulacaktır. Fakat bu kitlenin ciddi bir kısmı, tıpkı emekçi halkımızın pratik yaklaşımları gibi, iktidardaki egemen kliğin el değiştirmesini bir kurtuluş olarak değil, bir rahatlama, görece esneme, ufak da olsa çeşitli kazanımların elde edi-

lebileceği umudu gibi saiklere dayanmaktadır. Mevcut cumhurbaşkanını görmekten sıkılmak, sokaklarda daha rahat gezebilmek, hava değişikliği, devlet kurumlarının daha makul işlemesi gibi talep ve isteklerin hepsi, kurucu olmayan siyasi öğelerdir. Bu edimlerle hareket eden kitleye “sandık çözüm değildir” şiarıyla gitmek, bu kitleyi küçümsemektir aynı zamanda. Dayanışmak ve mevzi kazanmak isteyen, zaferlere ihtiyaç duyan kitleler için oy vermek, çok küçük ve önemsiz bir eylemdir.

Boykot propagandasının oy verilecek kişilerin egemen sınıfların temsilcileri olması yönündeki propaganda kimi yerlerde esas kimi yerlerde tali olabilir. Tek başına siyasi temsiliyetler üzerinden bir teşhir faaliyeti yerine, yukarıda sözünü ettiğimiz halkın iki seçim arasında siyasi kurumlara katılımlarının engellenmesinin ve tek çarenin demokratik yol olarak sandığın gösterilmesinin faşizmin kurumsal dayatması olduğunu vurgulamak da bir o kadar önemlidir.

Yeni Demokratik Devrim’in demokratik muhtevasının tam da bu dayatmayı yok ettiğini göstermek güçlü bir teşhir yoludur. Halkın sadece kendisini kimin temsil edeceğini seçmesi değil bizzat karar alma mekanizmalarının içinde olması, siyaseti kendisinin işletmesi ve var etmesi hedefimiz, hem faşist diktatörlüğün teşhiri hem de seçimle birlikte tek dayanağını meclise milletvekili çıkarmak üzerinden var eden reformist solun teşhiri için güçlü ve doğrudur.

ÇÖZÜM SANDIKTA DEĞİL DEVRİMDEDİR!

14 Mayıs'ta yapılacak Cumhurbaşkanlığı ve Parlamento seçimleri, Türkiye'de sürekli ve hızlı bir şekilde değişen gündemi bir kez daha değiştirdi. Deprem ve ardından selin yarattığı yıkımın etkileri henüz atlatılamamışken yıkılan evlerin enkazları hâlâ kaldırılamamış, kaldırılan enkazların yerleşim yerlerine yakın depolanması sonucu halk için yeni sorunlar çıkarmıştır. Seçim merkezli "yoğun" çalışmalar, 14 Mayıs sonrası seçileceklerin halka, işçi ve emekçilere yönelik yaklaşımının da göstergesi niteliğindedir.

Uzun bir dönemdir kurulan Millet İttifakı ve Cumhurbaşkanlığı arasında yürütülen seçim ve "iktidar" olma tartışmaları, halkımıza bu iki faşist ittifak gücünden başka bir alternatifinin olmadığı, bunlardan birinin tercih edilmesi gerektiği düşüncesinin empoze edilmesiyle olgunlaştırıldı.

Özellikle yirmi yılı aşkın zamandır hükümette olan AKP ciddi anlamda teşhir olmuş, son deprem felaketiyle "güçlü" görünen sistemin, havası alınmış balon misali ayakta bile durmadığı ortaya çıkmıştır. Yıllardır toplumun muhalif veya farklı düşünen her kesimine yönelik baskı ve sindirme politikaları yanında alım gücünün düşmesi, yoksulluğun had safhaya ulaşması, iktidar taraftarlarının önemli bir kesiminin haksız kazançlarla palazlanması toplumsal öfkeye yol açmış durumdadır. Bu açıdan AKP-MHP bloku ciddi bir yönetme krizi yaşamaktadır.

Buna "alternatif" olarak gösterilen kesimin (Millet İttifakı) durumu da ortadadır. 100 yıllık faşist Kemalist diktatörlüğün kurucusu, sürdürücüsü CHP'den, katiller sürüsünden oluşan İyi Partiye, katliamların savunucusu ve örgütleyicilerinden oluşan Saadet'ten, AKP'nin bir dönem politikalarına damga vurmuş, Başbakanlık, bakanlık yapmış diğer parti bileşenlerine baktığımızda, halk için, işçi ve emekçiler için, kadınlar, LGBTİ+'lar için, çocuklar, gençler, yaşlılar, göçmenler, Kürtler, azınlık milliyetler, Aleviler ve diğer inanç grupları için umut vermeyen, endişelere neden olan bir bileşenle yüz yüzeyiz.

KİM KİME ALTERNATİF, KİM KİMİN TEMSİLCİSİ?

Kısaca ve kaba yönleriyle ortaya koymaya çalıştığımız bu birbirinin alternatifi blokların halkımız nazarında gerçek yüzlerinin tam olarak anlaşıl-maması belli boyutlarıyla normaldir. Yoksul birine 14 Mayıs'tan sonra zenginleşeceğini söylemek, inancı tanın-

mayana bunun hemen sağlanacağını söylemek, işsize iş, evsize ev, yok sayılana statü, halka iktidar, eşitsize eşitlik vb. popülist ama kulağa hoş gelen vaatlerde bulunmak, sempatiye, oraya doğru bir yönelime neden olacaktır. Bu tabloyla hemen her seçimde karşılaşılmaktadır.

Bu yıl yapılacak seçimlerin ayırt edici özelliklerinden biri, alternatif olarak sunulan Cumhurbaşkanlığı adayının Dersimli ve Alevi bir aileden gelen Kemal Kılıçdaroğlu olmasıdır. Başkanlığı olduğu partinin 100 yıllık ideolojik yapısı ve pratiğinin, Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başkanı olduğunun, 6'lı Masa'nın ortak adayı ve temsilcisi olduğunun unutulduğu veya unutturulmak istendiği bir atmosfer yaratılarak, önemli bir kesim tarafından destekleneceğidir.

Diğer yönüyle güçlü bir şekilde propaganda edilen ve esas tehlikeli olan yön ise, 14 Mayıs'tan sonra AKP-MHP blokunun seçilememesi durumunda demokrasi geleceği, hatta "devrim" olacağı beklentisidir. Bu propagandayı yapan ve halkımızı seçime, sandığa yönlendiren, orayı kurtuluş olarak sunan maalesef sadece bu ittifak güçleri değildir. Devrimci kurum ve kuruluşların önemli bir kesimi, reformist, demokrat ilerici kesimler de bu kervana kapılıp, halk kitlelerine alternatif olarak seçim sandıklarını sunmaktadırlar.

6'lı Masa'nın iki yıla yakın bir süreç boyunca yürüttüğü tartışmalar, toplantılar sonucunda, aday çıkarma aşamasında Meral Akşener'in masadan kalkmasıyla yaşadıkları ve kamuoyuna yansıyan çatırdama ve bunun sonrasında CHP'nin hemen aynı gün rotayı "sol"a kırmayı (Sol Parti ve TİP'le görüşmesi) sonrası, reformist kesimlerden Kılıçdaroğlu'nun desteklenmesine yönelik eğilimler gelmeye başladı. Bir süre önce oluşturulan Emek ve Demokrasi İttifakı da bir dizi toplantı yapmış, o blok da aylar önceden tek aday olması durumunda Kılıçdaroğlu'na destek vereceklerini utangaç bir şekilde açıklamışlardı. Bu blok içinde de kendi isimleriyle seçime girmekten, kaç tane milletvekili çıkarılacağına kadar bir dizi tartışma sürmektedir. Bu dönem kitlelerin seçime özel bir ilgi gösterdiği, belli yanlarıyla politize olduğu açıktır. Bu politize olma durumunu, siyasete ilgiyi Parlamento üzerinden bir güce dönüştürme hesapları yapan bu reformist kesimler, 14 Mayıs'tan sonra bir şey değişmeyince var olan dinamiğin sönmüleneceğinin farkında değiller ya da bilinçli olarak sönmüldürme-

ye çalışmaktadırlar.

Diğer yandan birçok devrimci kurum seçimlere yönelik tavrını açıklamamakta, açıklayanlar ise özellikle Cumhurbaşkanlığı seçimlerine yönelik net bir tavır ortaya koymamakta, ya genel geçer "burjuva partilere oy yok" yaklaşımını sergilemekte ya da tek adam iktidarı değişmeli vb. muğlak söylemlerle Millet İttifakı'na örtülü destek çağrısı yapmaktadırlar. Devrimcilerle reformistler arasındaki farkın bu tür dönemlerde daha belirgin hale gelmesi gerekirken aksine bugünkü koşullarda bu fark neredeyse silikleşmiş durumdadır.

Bir kısım devrimci örgüt, her dönem olduğu gibi parlamentonun reddedilmemesi gerektiği, buranın etkili kullanılarak sistemin teşhir edilmesi gerektiği üzerine söylemlerde bulunarak, proleter devrimcileri "marjinal", "statükocu" olmakla suçlamaktadırlar. Genel olarak bakıldığında parlamentonun da mücadele için bir taktik araç olduğu yaklaşımı ve bunun reddedildiği eleştirisi yapılarak sorun ele alınmaktadır. Komünistlerin mücadeleye araçlarına yaklaşımı çok nettir ancak halkın mücadelesini, bilincini karartacak, devrimin esaslı görevlerini ve sorunlarını sürecin dışına itecek yaklaşımlara komünistler doğru bir politik tutumla yaklaşma sorumluluğu altındadır. Bugün parlamento ve seçimler hiç kuşkusuz devrimin bir kürsüsü olarak kullanılmaya uygun değildir. Devrimci bilinci bulandıran, tasfiyeciliği kökleştiren, halkın mücadeleye isteğini geliştiren değil bunları felç etmeye yarayan özelliklere sahiptir. Görülmemen ve üzerinde tartışılmayan yan budur.

Diğer yandan bugüne kadar parlamentoya giren devrimci demokratların bu parlamentoyu ne kadar etkili kullandıkları ortadadır. Arada bir soru önergesi vermekle, birkaç basın açıklamasında görünmekle parlamentonun etkili kullanılmayacağı açıktır. Parlamento sisteminin teşhiri için kullanmak isteyenlerin, o kürsüleri bu amaçla sistem teşhiri yaparak kullanması gerekir. Bunu yapamadığınızda yapılan eleştiriler de seçim programı boyunca verilen vaatler de yerine getirilmemiş olmaktadır.

BOZUK DÜZENDE SAĞLAM ÇARK OLMAZI!

Bugünkü sistemin eleştirisi özsel bir eleştiri değildir. Vaat edilen ise önceki sürece bir dönüşür. Millet İttifakı seçimleri kazandıktan sonra düzeltilmiş, iyileştirilmiş parlamenter sistemi inşa edeceklerini iddia etmektedirler.

Sistemin ciddi anlamda teşhir olduğu, halk kitlelerinin derin güvensizlikler beslediği dönemlerde başvurulan yöntemlerden biri de restorasyon yapmaktır. Restorasyon kelime anlamı olarak; eski bir yapıda bozulmuş, yıkılmış olan yerleri, bölümleri aslını bozmayacak bir biçimde onarmaktır. Sistemin esasen var olan faşist yapısını koruyacağı, ancak kitleler nezdinde yıpranan vitrin yüzünü değiştirerek yeniden güven tazelediği, halka şirin gösterildiği bir düzenleme yapma hedefiyle, yani devlet bekasını koruma, devleti sürdürme vaadiyle seçime, sandığa gidilmektedir. Devrimcilerin, demokratların, reformistlerin bu gerçeğin üzerinden atlayarak destek olmaları, oynayan tuğlalara harç olmaları düşündürücü ve kaygı vericidir.

Yeniden restorasyon diye vadettikleri de 2-6 Mart'ta Millet İttifakı içindeki krizle sadece güç paylaşımına odaklı bir yaklaşımı içerdiği görülmüştür. Değiştirecekleri sistemin tepesinde kimin olacağına dair kıyasıya bir mücadele içine girilmiştir. Yıpranan kurumların makyajının tazelenmesi, güç dağılımının yeniden yapılması ve buna uygun biçimlerin oluşturulması gibi tartışmalar kuşkusuz olacaktır ancak faşist kliklerden var olan sistemi restore etme anlayışının halkın çıkarlarıyla hiçbir şekilde uyumlayacağı da açık olarak kavranmalıdır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş bu duruma yönelik yine berrak ve net bir şekilde düşüncelerini ortaya koymuştur. *"Kurtuluş Savaşını takip eden yıllarda, devrimin baş düşmanı Kemalist iktidardır. O dönemde komünist hareketin görevi, hâkim mevkiini kaybeden eski komprador burjuvaziye ve toprak ağaları kliğine karşı, Kemalistlerle ittifak değil (böyle bir ittifak zaten hiçbir zaman gerçekleşmemiştir), komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının bir başka kliğini temsil eden Kemalist iktidarı devirmek, yerine işçi sınıfı önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakına dayanan demokratik halk diktatörlüğünü kurmaktır." (İbrahim Kaypakkaya Seçme Yazılar-Umut Yayıncılık.)*

Durum aslında bu kadar açık ve nettir. Sistemin alabildiğine teşhir olduğu, kitlelerin güvensizliğini her fırsatta dile getirdiği, klikler arası çelişkilerin derinleştiği koşullarda devrimcilere, demokratlara, yurtseverlere düşen görev bu çelişkileri daha fazla derinleştirmek, devrimin, sosyalizmin propagandasını daha güçlü yapmak ve kitleleri sandıklara değil, devrime kanalize ederek örgütlemektir.

GELEN FİNANSAL KRİZİN AYAK SESLERİ

ABD merkezli Silicon Valley Bank (SVB) ve Signature Bank'ın geçtiğimiz haftalarda iflas açıklamasının ardından ABD ve AB ülkelerinden birçok banka da benzer şekilde kritik görünüm sergilemektedir.

Aylardır, uluslararası finansal kriz ve resesyon tehlikesine dikkat çekilirken özellikle SVB ve Signature Bank'ın iflası bu krize doğru gidilen adımların olduğu yorumları yapılmaktadır. Peşi sıra özellikle Almanya ve İsviçre merkezli bankaların da hisselerinde keskin düşüşler yaşanması, bu yorumları kuvvetlendirmektedir. Finansal kriz beklentisini oluşturan temel olgu ise emperyalistler arası çekişmenin ve uluslararası rezerv para biriminin yönetiminin, yani Amerikan Merkez Bankası (Fed) tarafından uygulanan para politikalarının gidişatı gösterilmektedir. Tek başına SVB ve Signature Bank'ın iflası, domino etkisi ile bir finansal kriz yaratma noktasında yetersiz olacak olsa da finans krizine giden yolda önemli etkiler yaratmaktadır. Bu bankaların iflasına sebep olan politikalar uluslararası ölçekte bir finansal krizin patlak vermesi ihtimalini barındırmaktadır.

FED FAİZ POLİTİKALARI VE ULUSLARARASI PİYASAYA ETKİSİ

Pandemi süreci ile birlikte ekonomide durgunluk-resesyon riski ve peşi sıra tedarik zinciri krizlerinin patlaması ile birlikte Fed para politikasında niceliksel genişleme yolunu izlemiştir. Para politikasında niceliksel genişleme bir ülkenin merkez bankasının kredilendirme ve fonlamayı kolaylaştıracak biçimde faiz politikalarında düşüşe giderek marjinal harcamaları artır-

mayı ve ekonomik canlanmayı sağlamayı hedeflemektedir. Söz konusu uluslararası rezerv para biriminin yani ABD dolarının yöneticisi konumundaki Fed olunca, bu unsurlar ile birlikte farklı parametreler de devreye girmektedir. Çünkü Fed politikalarının yalnızca yerel değil, uluslararası bağlayıcılığı vardır. Yani ABD izlediği para politikaları ile kendi başat emperyalist konumunu kuvvetlendirmeyi ve diğer emperyalistlerle olan çelişkilerinde rezerv para gücünü kullanmayı da hedeflemektedir.

Pandemi sürecinde para politikasında izlenen genişleme, tedarik zinciri krizlerine karşın fonlamayı artırarak bu krizin kendisi açısından sonuçlarını tolere edilebilir seviyede tutmayı hedeflemekte, ayrıca Çin sosyal emperyalizmine alternatif tedarik zincirleri ağı oluşturabilmektedir. Bu politika ile birlikte enflasyon ABD'de 40 yılın zirvesine çıkmış, marjinal harcamalar ve kredilenme oranları artmıştır. Bu durum ABD ile sınırlı kalmamış, artan likidite ve fon olanakları bağımlı ülkelere daha fazla borçlanma olanağı olarak yansımış ve pandeminin zor koşulları altında tüm ülkeler bu yöntem ile borçlanma pahasına ekonominin resesyon riskine karşın bu politikadan faydalanmaya çalışmıştır. Ancak bu durum uzun sürmemiştir. Özellikle Rusya'nın Ukrayna işgali ile tırmanan emperyalist çekişme ve dolayısı ile patlak veren ekonomik gerilim ve krizler, Fed'in tam tersi bir politikaya çark etmesine ve rezerv para gücünü bu çekişmede daha sert biçimde kullanmasına olanak sağlamıştır. Bununla birlikte var olan krizlerin farklı alanlarda krizleri

tetikleme olanağı, mevcut niceliksel genişleme politikası ile ve yüksek enflasyon ile birleşince yeni finansal krizlere de kapı aralamaktadır. 2008 yılı ile benzer risklerin yükselmesi ile Fed, radikal bir şekilde politika faizinin düşürülme politikasını terk etmiş, niceliksel daralma ve faiz artırımı yoluna girmiştir. Böylece riskli yatırımlar ve geniş harcamalar azalacak, bankalar daha fazla para tutmaya başlayacak, kredilenme olanakları daralacak, para değeri artacak ve risksiz yatırım alanları değer kazanacak, enflasyon azalacak, kredi dönüşleri daha kolay sağlanacaktır. Ayrıca dolar ile borçlanan ülkelerin veya yabancı tekellerin borç miktarı artacak, sıcak paraya ve döviz ihtiyacı duyan ülkelere kuvvetli kriz ve resesyon riskleri ortaya çıkacaktır.

Fed faiz politikaları; genel olarak bağımlı ülkede ekonomik zorluklar doğurmakta, bu şekilde kendisine bağımlı olan bu ülkeleri daha uygun koşullarda sömürme olanağı sağlamakta, ayrıca derinleşen emperyalist çekişmede daha elverişli bir şekilde kullanılmalarına alan sağlamaktadır. Ayrıca niceliksel daralma ve faiz artırımı politikaları borsa hareketliliğinin de azalma yoluna girmesine sebebiyet vermekte, böylece risk addedecek her türlü alandan yatırımcının kaçarak, güvenli limanlara sığınmasına sebep olmaktadır. Bunun neticesinde son yıllarda revaçta olan ve yüksek sıçramalar gösteren kripto borsalarında ciddi bir kriz ve bu alanda faaliyet gösteren işletmelerde iflaslar yaşanmıştır. Tüm bu faktörler ışığında bankacılık sektörü açısından ciddi riskler bulunmaktadır. Düşük faizli

tahvil tutan, kripto ve riskli teknolojik alanlarda varlık alımları yapan bankalar açısından tehlikeler ciddi boyutlarda iken genel bankacılık sektöründe faiz artışı ile birlikte durağan bir görüntü görülmeye devam edecektir. Nitekim bu politikanın günümüzde olumsuz etkileri ilk elden ABD ve Avrupa'da görülmeye başlanmıştır.

FAİZ ARTIRIMI ENFLASYONU DÜŞÜRÜR MÜ?

Fed, uygulanan niceliksel daralma politikasına esas gerekçe olarak tarihsel zirveleri gören enflasyonu göstermektedir. Ancak peş peşe yapılan faiz artırımlarına rağmen ABD'de enflasyonun devam ettiği de rakamlara yansımıştır. En son ABD'de şubat ayı Tüketici Fiyat Endeksi (TÜFE) yüzde 6 olarak açıklanmış, peşinden banka iflaslarına rağmen yeniden faiz artırımı yapılmıştır. Bu durum da faiz artışlarının tek hedefinin enflasyonun düşmesi olmadığını ve bu sebeple de enflasyonun düşmesi için yeterli bir araç olmadığını göstermektedir.

Enflasyonun yükselmesi ve satın alma gücünde yaşanan daralma, esas itibarı ile emperyalistler arası çekişmenin tırmanması ve dolayısıyla tedarik ve enerji alanlarında yaşanan krizler ile birlikte halka daha fazla yansımaya başlamıştır. Dünya genelinde enflasyonun en önemli sebeplerinden biri olarak arz yönlü yaşanan kesilmeler görülmektedir. Enerji ve emtia yani mal üretimi ve dağıtımında pandemi ile birlikte yaşanan geniş ölçekli kesintiler, enflasyon fitilini ateşlemiş ve emperyalist sistem halkın satın alma gücünde yaşanan daralmayı kendi çıkar çatışmalarının gölgesinde bıraka-

rak müdahale etmekten kaçınmaya devam etmektedir. Özellikle Çin'in izlediği "Sıfır Kovid" politikalarından sonra geniş ölçekli yaşanan tedarik zinciri krizleri ve Rusya'nın Ukrayna işgaliyle birlikte, enflasyonun dünya çapında önlenemez şekilde yükselişe geçtiği görünmektedir. Bu alanlarda alternatif yaratılması için Endonezya ve Hindistan gibi ülkelere ağırlık verilmesi planlanırken bu adımların kısa vadede karşılık bulamayacağı bilinmektedir. Ayrıca emperyalist çekişmenin gergin seyri, yeni krizleri ve riskleri de içerisinde barındırmaktadır. ABD, İngiltere ve AB'li ülkelerin birçoğunda son bir yıldır enflasyon alanında tarihi rekorlar yaşanırken henüz ciddi bir gerileme yoluna girilmediği, artışların devam ettiği görünmektedir.

Şubat ayı enflasyon verilerinin açıklanmasının ardından bankacılık sektöründen yapılan risk bildirimlerine rağmen Fed yeniden faiz artırma yoluna gitmiştir.

ABD'DE BANKALAR İFLAS EDİYOR, AB BANKALARI RİSK ALTINDA

Kripto borsasında yaşanan çöküş ve Fed parasal daralma politikaları sonucu tutulan tahvillerde yaşanan sert düşüş, genel olarak bankacılık sektörünü etkilerken özellikle "kripto dostu" olarak bilinen SVB ve Signature Bank iflas ettiklerini açıklamıştır. Bu bankaların, Fed faiz politikalarından en çok etkilenen borsa, kripto borsaları ve teknoloji tahvilleri ile yakın ilişkide olmaları sebebiyle ilk olmaları, sektörün geri kalanının da bu şekilde riskler barındırmadığı anlamına gelmemektedir. Gevşeme politikasının terk edilmesiyle Fed'in gevşeme döneminde aldığı tahvil ve "değerli kağıtları" geri vererek bilançoda daralmaya, dolayısıyla başta finans sektöründen olmak üzere parasını çekmeye başladığı bir süreç yaşanmaktadır.

Fed'in daralma politikası ile finans sektörünün kaynağa erişimi azalırken bu durum genel piyasaya yansımakta ve kredilenme zorlukları sebebi ile genel ekonomik daralmayı da beraberinde getirmektedir. Bu durum ABD ile sınırlı olmamakla birlikte İngiltere ve AB'li ülkeleri de ciddi biçimde etkilemektedir. Fed'in faiz politikaları bankacılık sektöründe uluslararası ölçekte stresi artırmaktadır.

İlk etapta bankaların sermaye hareketliliği adına "mudi" yani faizden faydalanma niyetli yatırımcıları çekme girişimleri ise piyasadaki yüksek riskler sebebi ile karşılık bulmamakta, son iflasların ardından ise bankacılık sektöründen geniş çaplı kaçışların

başlamasına ve tahvillerde düşüşlerin ivme kazanmasına sebep olmaktadır. SVB ve Signature Bank iflaslarıyla birlikte, Fed'in son faiz artırımına rağmen ilerleyen süreci daha temkinli ve küçük adımlar ile yürüyeceği beklentilerini artırmıştır. Almanya merkezli Deutsche Bank 24 Mart günü bir günde 3,5'lik hisse değer kaybı yaşamış, son ayların en düşük seviyesine gerilemiştir. Bir diğer Alman Bankası Commerzbank da aynı gün içinde yüzde 5'lik bir değer kaybı yaşamıştır. Bu değer kayıplarının sürüp sürmeyeceği ise belirsizliğini korumaktadır.

İsviçre bankası Credit Suisse (CS), 2008 sürecinden hasar almadan çıkan, varlık yönetimleri ile ön planda olan bir bankaydı. 2021 sonrasında hisselerinde yaşanan değer kaybı ile birlikte Suudi ve Katarlılar tarafından milyarlarca dolar yatırımlar almış, ancak bu yatırımlar da bankanın gidişatını olumlu yönde etkilememiştir. Sonrasında bu desteklerin bankanın riskli durumu ve yatırımcı ülkelerin politik yönelimleri sebebi ile arkasının gelmeyişi CS'yi zora sokan etmenler arasında yer almıştır. Nihayetinde İsviçre devletinin desteği ile bir diğer bankacılık tekeli UBS'nin bu bankayı satın alması ile sonuçlanan bir sürece girilmiştir. Ancak CS'nin batışı, bankacılık finans sektöründeki genel gerilim yönünü artırmaktadır.

Her ne kadar başta ABD ve Almanya tarafından arka arkaya bankacılık sektörünün güvende olduğu ve sağlam temeller üzerine oturduğu açıklamaları son birkaç aydır aralıklar ile yapılsa da durum gerçeği yansıtmamaktadır. Sonbahar aylarında beliren olası finans krizi riskleri, güncel gelişmeler ile ağırlık kazanmaktadır. Yaşanan iflaslar, mudilerin hızlıca sektörü terk etmesine, finans akışında bankalar açısından negatif yönlü bir hareket sağlanmasına etki etmektedir. Bu durum da bankaların yüksek faiz koşullarında ilk planlarından olan mudi çekerek finans hareketliliği ve birikim sağlanması planını boşa çıkarmaktadır. Bununla birlikte henüz küçük ve orta ölçekli bankaların daha büyük tekellere satın alma yolu ile devredilmesinden başka bir seçenek yaratılmamaktadır. Büyük finans tekelleri için de bu durum yeni tehditler barındırmakta, süreç belirsizliğini korumaktadır.

Bu açıdan da her ne kadar devletler bankacılık alanının sağlam temeller üzerine oturduğuna dair açıklamalar yaparak mudileri tutmaya ve güven görüntüsü vermeye çalışsa da gelen bankacılık ve finans krizinin ayak sesleridir.

Deutsche Bank hisselerinin fiyatında düşüş

HABER MERKEZİ- Almanya'nın en büyük pazar payına sahip bankası Deutsche Bank hisseleri, tahvillerinin kredi risk primindeki (CDS) keskin artışın etkisiyle düşüşe geçti.

ABD merkez bankası Fed'in son faiz artışının ardından bankacılık sistemindeki stres artmaya devam ederken Deutsche Bank hisseleri bugün TSİ 12,45 itibarıyla yüzde 9 değer kaybederek 8.5 Eur'ya geriledi.

Önceki gün de hisseler yüzde 3,2 düşüşle günü tamamlamıştı. Böylece bankanın hisseleri son üç günde yaklaşık yüzde 13 değer kaybetti.

SON BEŞ AYIN EN DÜŞÜK SEVİYESİNE YAKLAŞTI

Bankanın tahvillerinin CDS maliyeti, son üç günde yaklaşık yüzde 35 artarak 190 puan seviyelerine yükselirken, hisse senedinin fiyatı ise son beş ayın en düşük seviyesine yaklaştı.

İsviçre bankası Credit Suisse'teki gelişmeler ve ABD'de Silikon Vadisi Bankası (SVB) ve Signature Bank'ın iflası, küresel bankacılık sektörünün sağlığına ilişkin endişeleri artırırken, bu endişeler Avrupa bankalarını 17 Mart'tan beri baskı altına almıştı.

Avrupa'da Stoxx 600 Bankacılık Endeksi 15 Mart'tan beri yaklaşık yüzde 10 düştü.

İsviçre bankası Credit Suisse'teki güven krizi, küresel finans piyasalarında şok dalgaları yaratırken, UBS, 260 milyar dolara varan devlet ve merkez bankası desteğiyle 19 Mart'ta Credit Suisse'i 3 milyar franga satın alacağını duyurmuştu.

Avrupa'da bankalar UBS ile Credit Suisse arasındaki anlaşmada,

nominal değeri 16 milyar franklık (17,3 milyar dolar) sermaye benzeri borçlanma aracı olan AT1 tahvil silinmesinin ardından baskı altında kalmıştı.

TAHVİLLERDE KRİZ ZAMANLARINDA EK BİR TAMPON ALANI

Credit Suisse'in kurtarılması bankaların tahvil fiyatlarının baskı altında olması nedeniyle Avrupa piyasalarında oynaklığa neden olmuştu.

AT1 tahvilleri, 2008'deki küresel finansal krizden sonra bankaların çökmesine karşı şokları absorbe etmeye yardımcı olması için Avrupa'da piyasaya sürülürken, söz konusu tahvillerle kriz zamanlarında bankalara ek bir tampon oluşturması amaçlanıyordu.

Avrupa'da AT1 tahvil piyasasının büyüklüğü yaklaşık 250 milyar euro olarak biliniyor.

Şimdiye kadar, AT1 tahvilleri Avrupa'da sadece bir kez silindi. 2017'de İspanyol Santander Bankası'nın, iflasın eşiğine gelen rakibi Banco Popular'ı 1 euro karşılığında satın alması sırasında silinmişti.

SCHOLZ'DAN AÇIKLAMA: ENDİŞELENMEME GEREK YOK

Diğer yandan Almanya Başbakanı Olaf Scholz, Deutsche Bank'ın hisselerindeki sert düşüşün ardından bankanın durumu hakkında endişe etmeye gerek olmadığını söyledi.

Avrupa Birliği (AB) liderler zirvesinden sonra basın mensuplarına konuşan Scholz, "Deutsche Bank çalışma şeklini modernize etti ve düzenledi. Çok kârlı bir banka. Endişelenmeye gerek yok" ifadelerini kullandı.

EMEKLİLİK SALDIRISI: SOKAKLAR ALEV ALEV

Macron hükümetinin emeklilik reformu saldırısına karşı Fransa'da milyonlarca kişi grevler, blokajlar ve sokak eylemleriyle direnişe geçti. Macron'un Meclisi dikkate almayarak Anayasanın 49.3 maddesinin sağladığı yetkiye başvurusu ve reformu bu yolla geçirmeye başlamasının ardından halk da eylemlerin şiddetini artırdı.

Bir sosyal hareketler ve eylemlilikler ülkesi olan Fransa'da egemen sınıfların aldığı konumlanışın, dünyadaki genel ekonomik-siyasi kriz durumunun anlaşılması için önemli olduğunu düşünüyoruz. Emperyalistler arası çelişkilerin derinleştiği bu dönemde, emperyalist ülkeler de kemer sıkmaya, halkı boğmaya başladı. Fransa'da burjuva demokrasinin vahşi yüzünü görmeye başladığımız bu dönemde, 23 Mart günü ülke genelinde yapılan eylemlere dair izlenimler aktarmak ve süregelen mücadelenin niteliğini gözler önüne sermek için aşağıdaki çeviriyi sizinle paylaşıyoruz.

Emeklilik reformuna karşı düzenlenen eylemlerin 9. günü, Fransa'nın dört bir yanında kitlesel yürüyüşler ve çok sayıda şiddet eylemiyle görkemli bir şekilde geçti.

23 Mart Perşembe günü, saat 17.00, Paris Montmartre Bulvarı. Polis korteje karşı son derece şiddetli bir saldırıya geçti. Düzen güçleri, kümelenmiş ve köşeye sıkışmış göstericilere coplarla rastgele vurdu. Bu saldırıdan birçok görüntü şu anda sosyal ağlarda dolaşiyor.

Bundan sonra ne olacağını öngöremiyoruz. Kolluk güçlerinin çekilmesinin ardından tüm kortej tek bir ağızdan haykırdı: "Macron istifa." Herkesin birkaç dakika boyunca nadiyen attığı bu slogan, ulusal gösterinin 9. gününde, emekli maaşları savaşına dönüşen şeyin simgesi haline geldi. Artık doğrudan Cumhurbaşkanı'na hedef alan geniş çaplı bir hareketlilik söz konusu.

Emmanuel Macron çarşamba günü TF 1 ve France 2 televizyonlarında yayınlanan konuşmasından önce, Başbakanı Elisabeth Borne ve Çalışma Bakanı Olivier Dussopt'un arkasında ihtiyatlı bir şekilde duruyordu. Ancak sendikalar, birçok parlamenter ve

halkın büyük bir bölümü tarafından "demokrasinin inkârı" olarak görülen 49.3'ün kullanılmasının ardından Cumhurbaşkanı gölgelerden çıkmak zorunda kaldı ve bunu büyük bir gururluyla yaptığını söylemek hafif kalır.

Emmanuel Macron, CGT (Fransa'nın en büyük işçi konfederasyonu-çn) lideri Philippe Martinez'in "gerçeklikle bağdaşmayan" şeklinde nitelendirildiği 35 dakikalık bir konuşmanın

sonunda hiçbir özeleştirme yapmadı. Daha da kötüsü, Fransa'da 21. yüzyılın en büyük toplumsal protestosunu bir el hareketiyle geçirtilerek sendikaları ve protestocuları hiçbir şeyden anlamayan kaba radikaller olarak nitelendirdi.

İNKÂR EDİLEMEZ BİR BAŞARI

Paris'teki çok kalabalık yürüyüşte, göstericiler bazen bu konuşmayı nasıl deneyimlediklerini anlatacak kelimelerden yoksundu. "Büyük bir aşağılama" diyor eski bir belediye bahçıvanı olan ve sırtındaki bir sorun nedeniyle

işini bırakmak zorunda kalan François. "Onu dinlediğimde öfkeden ağladım" diyor sosyal bilimler öğrencisi Léa. İçinde yaşadığımız dünyadan nasıl bu kadar kopuk olabiliyorsunuz?

Perşembe akşamı sendikalar arası birlik tarafından yayımlanan bildiriye, bu seferberliğin yadsınamaz başarısının (sendikalara göre 3.4, yetkililere göre 1,09 milyon gösterici) "Cumhurbaşkanı tarafından ifade edilen ger-

Artık son deparın çok uzakta olmadığını hissedebiliyoruz. Çünkü tarihi, sakin ve iyi huylu gösterilerin ardından toplumsal hareket bu hafta inkâr edilemez bir şekilde sertleşti. Gidererek radikalleşen hükümetin suçu, elindeki tüm güçleri kullanarak zora başvurmak oldu.

GİDEREK ARTAN BASKILAR

Çoktan kurumsallardı. Tasarının Parlamento'da görüşülmeye başlamasından bu yana hükümet, ulusal temsili bypass etmek için mümkün olan her türlü anayasal aracı kullanmıştır. Bu sistematik yöntemin zirve noktası: emeklilik reformunun, yürütmenin çoğunluğa sahip olmadığı Ulusal Mecliste oylama yapılmaksızın kabul edilmesini sağlayan 49.3 maddesinin kullanılmasıdır.

Ardından baskıyı artırdılar. Bir haftadır polis şiddetinin görüntüleri kesintisiz bir şekilde sosyal ağlara düşüyor. Paris'te motosikletli BRAV-M polisleri bir göstericiyi kasten ezdi, yoldan geçen bir kişinin kafasına eşi benzeri görülmemiş bir şiddetle yumruk atılarak dakikalarca baygın kalmasına neden oldu, genç bir kadın sebepsiz yere ve gözaltı isteği olmaksızın bir dükkânın camına vurularak darp edildi. Lille'de bir polis memuru bir göstericinin kafasına kasten tekme attı. Rouen'de bir protestocunun başparmağı bir el bombasıyla koparıldı. Liste daha da uzayıp gidebilir.

49.3 yasaının kullanılmaya başlanmasından bu yana, gözaltıların sayısı rekor seviyelere ulaştı ve bu gözaltıların herhangi bir adli karşılığı olmadı. Gözaltına alınan göstericilerin büyük çoğunluğu hiçbir işlem yapılmadan polis hücrelerinden serbest bırakılmaktadır. "Polis şiddetinde bir artış var" diyor Solidaires'in (Dayanışma Sendikası) eş sekreteri Simon Duteil. Hükümet, hareketi parçalayarak ve inandırıcılığı zayıflatmak için şiddet kullanarak hareketin tükenmesine dair çılgınca bir bahse girdi. Bu tamamen çılgınlık. Bu sadece öfke ve kararlılığı güçlendirmektedir.

GREV KIRMA

Ancak hepsi bu kadar değil. Baskıcı

çeklere ve onun anlaşılmasız inadına bir yanıt" olduğunun altı çizildi. UNSA (Ulusal Otonom Sendikalar Birliği) Genel Sekreter Yardımcısı Dominique Corona, "Eğer her gösteriden önce konuşabilseydi, her seferinde rekor kırmamıza yardımcı olurdu" diyerek alay etti.

Birbirini takip eden sektörler arası eylemlilik günleriyle birlikte, emekli maaşları için verilen bu mücadele, kışı noktalayan ve sonucu ne olursa olsun 2023 baharına damgasını vuraçağı kesin olan gerçek bir uzun mesafe yarışına dönüştü.

gücün daha az görünür ama aynı derecede şiddetli bir başka yönü daha vardır. Grevci işçilerin faaliyetlerine el konması. Birkaç gündür valiler, yerel yönetimler genel kanununun L. 2215-1, 4° maddesini kullanmaktan çekinmiyorlar; bu maddeye göre "acil durumlarda, kamu düzenine, kamu sağlığına, huzuruna ve güvenliğine yönelik gözlenen veya öngörülebilir zararın gerektirdiği durumlarda" "bu hizmetin işleyişi veya bu mülkün kullanımını için el koymak" mümkün. Bu uygulama, sonbaharda rafineri işçilerinin ücret artışı için yaptıkları grevlerde rafineriye el konulması amacıyla kullanıldığında tepki toplamıştı.

Bu erken bahar döneminde hükümet, ülkeyi bir süre felç edebilecek herhangi bir grev girişimini kırmak için çok daha istekli. Başkent sokaklarında biriken çöpleri toplamaları için çok sayıda çöp toplayıcısı zorla çalıştırıldı. Fos-sur-Mer ve Total Normandy rafinerilerinde çalışan işçiler de son günlerde zorla çalıştırılırken giderek daha fazla benzin istasyonunda yakıt tükeniyor.

GENÇLERİN HUZURSUZLUĞU YETKİLİLERİ ENDİŞELENDİRİYOR

Bu durum karşısında protestolar kaçınılmaz olarak sertleşti. 49.3'ün kullanılmasından bu yana her akşam ülkenin dört bir yanında spontane gösteriler düzenleniyor. Başkentte, birkaç düzine göstericiden oluşan çok sayıda kortej, çöplüğe dönmüş sokakları boydan boya dolaşılıyor. Çöp kutuları ateşe veriliyor, trafik levhaları, otobüs durakları, saksılar tahrip ediliyor.

Bu sertleşme, daha ziyade arka planda kaldığı bir hareketlenme başlangıcının ardından gençlerin harekete katılmasıyla da açıklanabilir. Bu durum özellikle yüksek mevkilerde endişe yaratıyor. "Hükümeti gençlerden daha fazla korkutan bir şey yoktur" dedi CGT Konfederasyon Sekreteri Catherine Perret. Birçok muhatap için gençlerin bu ani girişi, hareketin yön değiştirmesi riski taşıyor.

Simon Duteil, 2006'da kabul edildikten sonra geri çekilen ilk iş sözleşmesine karşı başlatılan eylemlere atıfta bulunarak, "Ya öğrenciler evlerine giderler ve eylemin hızı kesilir ya da son birkaç günde olduğu gibi bize katılmaya devam ederler ve o zaman gerçekten 2006'daki gibi kazanırız" diyor.

Bu perşembe 23 Mart'ta Paris'te, bu protestonun başlangıcından bu yana ilk kez sendikaların önündeki "öncü kortej" kitleleşti. Şiddetli bir eylem biçimi olarak benimseyen unsurlar ile

sadece öfkelerini haykırmak için gelen insanların bir karışımıydı. "Şiddetli ilk kınayan bendim ama şimdi kendimizi o kadar güçsüz hissediyoruz ki... Tepki vermelerini sağlayan tek şey bu" diyen Nanterre'de yüksek lisans programında öğrenci olan Nathalie, akşamın sonundaki illegal bir gösteri sırasında Rue de la Roquette'de birkaç çöp bidonunu devirdiğini anlattı. Bu ruh halini açıklamak için kalabalıktaki bir pankartta "Meclis TV'yi izleye izleye radikalleştim" yazıyordu.

HOŞNUTSUZLUK ÖFKE VE HINÇ HALİNE DÖNÜŞÜR

Sendikalar, hareketi devam ettirmek için eylemlerdeki bu net toparlanmaya güveniyor. Sendikalar arası bir grup olarak bir araya gelen meslek ve gençlik örgütleri, 28 Mart Salı günü yeni bir meslekler arası eylem günü çağrısında bulundu. O zamana kadar, "bu hafta sonu yerel sendikal mitingler" çağrısında bulunuyorlar.

Bu son atakta hareket grevlerin, sendikal ya da kendiliğinden gösterilerin, ablukaların ve blokaj eylemlerinin bir araya geldiği, daha önce görülmemiş bir biçime dönüşmüştür. "Meslekler arası harekete geçme tarihi çağrısı, kitlesel bir toplumsal harekete sahip olmaya devam etmenin bir yoludur. Ama aynı zamanda eylemleri, ekonomik ablukaları her gün çoğaltmaya devam etmeliyiz" diyor Simon Duteil. Daha bu cuma sabahı sosyal ağlar, örneğin Nantes ve Paris'te çok sayıda kendiliğinden gösteri çağrısında bulundu.

BFM TV ve France Inter de dahil olmak üzere birçok medya kuruluşuna göre bu yeni hareketlenme hükümeti şaşırtmış olabilir. Yine de nasıl şaşırtılabilir ki? Çünkü son birkaç gündür söz konusu olan belki de buydu. Protestocuların büyük bir kısmı "adaletsiz ve acımasız" olarak nitelendirdikleri bir reforma karşı duydukları hoşnutsuzluktan, "sağır ve aşağılayıcı" bir hükümete karşı duydukları öfke ve hınca geçiş yaptı. Bu duyguları sendikalar artık kontrol altına almakta zorlanıyor.

"Ne olursa olsun, en önemli şey emeklilik reformunun geri çekilmesidir. Şu andan itibaren daha da ileri gidileceği aşikâr, ancak sendikalar arasında hükümeti düşürmemiz gerektiğini söyleyecek bir yetkimiz yok" diyen Simon Duteil'e göre emeklilik konusunda kazanılacak bir zafer "yeni bir sosyal cephenin" açılmasını sağlayabilir. Yürüyüşlerde pek çok insan bunu istiyor. Ancak hiç kimse birincil hedefi unutmuyor: emekliliği kazanmak.

FKP'ye bağlı Yeni Halk Ordusu gerillalarından eylemler

Filipinler Komünist Partisi önderliğinde savaşan Yeni Halk Ordusu tarafından geçtiğimiz hafta içerisinde gerçekleştirilen eylemlere dair açıklama yapıldı. Yeni Halk Ordusu (YHO) Lucio De Guzman Komutanlığı tarafından yapılan açıklamada; 15 Mart Çarşamba günü Filipinler Ordusuna bağlı Özel Hareket Gücü askerlerine yönelik gerçekleştirilen eylemde 2 asker öldürüldüğü belirtildi. YHO Negros Komutanlığı açıklamasında, 15 Mart Çarşamba günü sabah saat 7.30'da operasyona çıkan 62. Tabura bağlı Filipinler askerlerinin, YHO gerillaları tarafından pusuya düşürüldüğü, gerçekleştirilen eylemde 2 asker öldürüldüğü, iki asker ise yaralandığı belirtildi.

YHO gerillalarından eylem: 10 polis ve asker öldü

Filipinler Komünist Partisine bağlı YHO gerillaları tarafından son süreçte artan askeri operasyonlara

karşı bir dizi koordineli eylem gerçekleştirildi. Son olarak 22 Mart Çarşamba günü Dimasalang'a bağlı Barangay Locso kasabasında operasyona çıkan Filipinler Ordusuna bağlı 2. Tabura bağlı askerler ile Filipinler Ulusal Polis Departmanına bağlı bir time yönelik eş zamanlı eylemler gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen eylemlerde 10 asker ve polis öldürülürken 7 asker ve polis ise yaralandı. Gerillalar gerçekleştirdikleri eylemler sonrası kayıp vermeden geri çekildi.

YHO-Jose Rapsing Komutanlığı tarafından yapılan açıklamada, eş zamanlı gerçekleştirilen eylemlerin gerici Filipinler devletinin gerilla savaşına karşı düzenlediği operasyonlara ve bu operasyonlar kapsamında halka yönelik yapılan saldırılara misilleme olarak yapıldığı belirtildi.

HKP (Maoist)'e bağlı HKGO'dan eylem: 1 polis öldü

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde savaşan Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (HKGO) tarafından gerici Hint devletine yönelik eylemler devam ediyor. Bijapur'da HKGO gerillalarının düzenlediği eylemde bir polis öldü.

Hindistan'da HKP (Maoist) önderliğinde süren Halk Savaşında gerici Hint devleti ile yoğun çatışmalar yaşanmaya devam ediyor. HKP (Maoist)'e bağlı gerillaları Maoistlerin hâkim olduğu bölgelerden biri olan Chattisgarh'a eylem düzenlendi. Özellikle son dönemde gerici Hint

devleti Maoist gerillaların hâkim olduğu bölgelere hava saldırıları, kara operasyonları düzenleniyordu. Buna karşı Maoist gerillalar direnişini sürdürerek, saldırılara karşı geniş halk kitlelerini mücadeleye çağırdı.

Chattisgarh'ın Bijapur bölgesinde yapımı devam eden karakol binasının güvenliği için arazide konumlanan bir polis timine yönelik sabotaj eylemi gerçekleştirildi. Eylemde müfreze komutan yardımcısı Viday Yadav araziye düşen mayının patlaması sonucu öldü.

Bahar Nergizlerle Gelecek

1 970 yılında işçi bir ailenin çocuğu olarak İstanbul Maltepe'de dünyaya gelen Nergiz Gülmez, ekonomik zorluklar içinde büyüdü. Okul yaşamı 1978 yılında Maltepe Afyon İlköğretim Okulu'nda başladı. Okulda başarılı bir öğrenciydi. İlkokuldan sonra ortaokul ve liseyi Maltepe'de okudu. Nergiz, devrimci değerleri daha çocukluk evresinde abisinin Metris Hapishanesinde kaldığı dönemlerde hapishane kapılarında birçok şeye tanıklık ederek beyninde oluşan sorular ve soruların yanıtlarını algılamaya çalışarak buldu. Böylece çelik su almaya tavında dövülmeye başladı. 1989-1990 sürecinde Kartal Halkevi ve Yeni Demokrasi dergisi çalışıyordu. Nergiz, artık bir Partizan olarak kitlelere düşünce taşıyıcısı haline geldi. Bir yandan öğrenen bir yandan öğrendiklerini kitlelere taşıyordu. Şiir ve türkü tutkunuydu. Şarjöründe mermi eksik

etmeyen savaşıçı gibi çantasında şiir kitabı, şarkı türkü kaseti, türkülerin yazılı olduğu ajandaları eksik olmazdı. Dergi ve bildiri ulaşıyordu. Girdiği her eve bunları ulaştırırdı. Korsan gösteri, mitingden mitinge koşturandı. Legal çalışmanın yanı sıra bu dönemde illegal olarak İsmail Oral'a bağlı olarak hapishane kuryeliği yaptı. 1993'te Umut Yayımcılık'tan çıkan Newroz kitabından dolayı yayinevi sahibi olarak tutuklandı. Adapazarı Hapishanesine konuldu. Açlık grevine katıldı, direniş zaferle sonuçlandı ve tutsaklar İstanbul Sağmalcılar Hapishanesine getirildi. '94'te darbeciliğe tavır alanlardan oldu. Çorlu, Edirne, Marmara Bölgesinde faaliyet yürütmediği alan neredeyse kalmadı. 1996'da tekrar yakalandı. Sorguda tavizsiz duruşunu yine gösterdi. '96 Ölüm Orucu sürecinde yoldaşlarına bakma görevini üstlendi. Ümraniye Hapishanesine

sevk edilen Nergiz Gülmez, 19 Aralık Katliamını burada karşıladı. Dört gün süren Ümraniye direnişinde yaralıların başında onlara bakan, ilk müdahaleyi yapan oldu. Götürüldüğü Kartal E Tipi Hapishanesinde ölüm orucuna başladı. Durumunun kötüleşmesi sonucu 17 Mart 2001'de Kartal Devlet Hastanesi'ne götürüldü ve ölüm orucu eyleminin 123. günü 11 Nisan 2001 tarihinde Partinin ilk ölüm orucu şehidi olarak tarihe adını altın harflerle kazıyarak ölümsüzler kervanına katıldı.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Veysel Yıldız: 28 Mart 1982 yılında Malatya'da gözaltına alındı. Veysel Yıldız yoğun işkencelere rağmen ser verip sır vermeyerek 31 Mart 1982'de katledildi.

Kenan Harite: 1962 yılında Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Bargini köyünde doğan Kenan Harite, Partizan geleneğine bağlı bir ailenin ferdi olarak küçük yaşlarda yerel faaliyete katıldı. Kenan Harite, 31 Mart 2005'te çalıştığı fabrikada bir iş cinayeti sonucu yaşamını yitirdi.

Ali Uçar: Dersim Ovacık doğumlu olan Ali Uçar, birçok eylemde bulunarak faşizmin korkulu rüyası olmuştu. Proletarya Partisi üyesi, yönetici bir kadro ve Askeri Komite üyesi olarak faaliyet yürütürken evinde pusuya düşürüldü. Son mermisine kadar çatışarak teslim olmayan Uçar, 6 Nisan 1983 tarihinde ölümsüzleşti.

Yahya Kara: Proletarya Partisi sempaticanı olan Yahya Kara, 9 Nisan 1982'de geçirdiği trafik kazasıyla ölümsüzleşti.

Kemal Şahin: Almanya'da yaşayan

ve mücadelesini orada sürdüren Kemal Şahin, yakalandığı kanser hastalığına yenik düşerek 11 Nisan 1998 tarihinde ölümsüzleşti.

Elif Külekçi: Nisan 1999'da Tokat'ta ölümsüzleşen ölüm orucu direnişçisi Seyit Külekçi'nin annesi Elif Külekçi, 12 Nisan 1998'de Elbistan'da yaşamını yitirdi. Yaşlı bedeni ile eylemlerin hep önünde olan, kendini hiçbir şeyden sakınmayan Elif Külekçi, baskı ve zulümle örülü ülkemizde hapishane kapılarında, açlık grevlerinde, mitinglerde, yürüyüşlerde, şehit cenazelerinde, kayıplara karşı eylemlerde hep en öndeydi.

Cemal Ferhat: Dersim-Hozat-Peyik köyü (Çağlarca) doğumlu olan Cemal Ferhat, Nisan 1980 tarihinde Dersim Hozat'ta Halkın Kurtuluşu taraftarlarının bıçaklı saldırısı sonucu şehit düştü. Cemal Ferhat'ın cenazesi köyünde toprağa verildi.

Mehmet Beyhan: 1977 yılından itibaren Proletarya Partisi militanı olarak Urfa Siverek'te faaliyet yürütmeye başladı. Sıkıyönetim ve sonrasında cuntanın gelişi onu yıldırmadı. Askeri

faşist diktatörlüğün bölgede estirdiği teröre rağmen o asla gerilemedi. Evli ve çocukları olan Mehmet Beyhan, ailesiyle birlikte maruz kaldıkları polis terörüne inancı ve kararlılığıyla cevap verdi. Proletarya Partisi militanı olarak görevlendirildiği bölgede çeşitli askeri eylemlere de katıldı. Gözaltına alınan Mehmet Beyhan, burada da direniş geleneğini büyüttü. Daha önceden DDKD'li (Devrimci Doğu Kültür Derneği) faşistler tarafından 9 kurşunla yaralanmış bedeni ağır işkenceleri kaldıramadı. Nisan 1981'de Siverek'te Meydan Polis Karakolunda alçakça katledildi.

Cihan Çetinkaya: Geleceği umut yüklü Cihan Çetinkaya, 1997'nin nisan ayında Zeytinburnu'nda eskiden içinde bulunduğu arkadaş çevresinde çıkan kavgada yaşamını yitirdi.

Davut Kirman: '80 sonrasında Proletarya Partisi ve gerilla savaşı ile yavaş yavaş tanışmaya başladı. Tayini Nevşehir'e çıktı ve oraya yerleşti. Bu dönemde Proletarya Partisinin önderliğinde gerçekleştirilen Nevşehir Hapishanesindeki özgürlük eyleminden sonra Partinin, olanaklarını sunması istemine tereddütsüz yaklaştı ve 15-16 firariyi aylarca tanıdığı kitle ilişkilerinde barındırdı, onların tüm ihtiyaçlarını karşıladı. Bu dönemden sonra Davut Kirman ile görüşen Partizanların tutsak düşmesiyle kısa bir kopukluk yaşandı ancak onun içindeki devrime olan bağlılık asla kaybolmadı. 1995-1996 yıllarında tekrar kurulan ilişkilerde sağlığından çok şey kaybetmiş olmasına rağmen Partiyeye ve devrime olanak sunma noktasında

hiçbir şey kaybetmedi. Kanser hastalığının onu günbegün kemirmeye başladığı bir dönemde, düşmana esir düştü ama ona teslim olmadı. Tahliye edilmesinin ardından Nisan 1998'de örnek bir Proletarya Partisi taraftarı olarak yaşamını yitirdi.

Ali Uçar: 1959 Dersim Ovacık Güney Konak (Çakperi) doğumlu olan Ali Uçar, Proletarya Partisinin düşünceleriyle 1976 yılında tanıştı. Bu süreçten sonra birçok kamulaştırma ve cezalandırma eyleminde yer alan Uçar, '80 sonrası oluşturulan ilk askeri komisyon içerisinde yer aldı. Son olarak görev yaptığı Bakırköy-İncirli'de bir evi boşaltmaya gittiğinde düşmanın kurduğu pusuya düşen Ali Uçar düştüğü pusuda kendi imkânları ve olanaklarıyla çatıştı. Bu çatışma sırasında 6 Nisan 1983'te şehit düştü.

Dilek Polat: 1972 Dersim/ Merkez- Dikenli doğumlu olan Dilek Polat, Proletarya Partisi ile 9 Eylül Üniversitesi, Buca Eğitim Fakültesi 4. sınıftayken, Komsomol'da örgütlenerek ilişkiye geçti. Dilek Polat Dersim Karadeniz Bölge Komitesine (D-KBK) bağlı Karadeniz Komitesi (KK) üyesi ve Özel Birim Komutanı olarak faaliyet sürdürdü. 7 Nisan 2006 tarihinde Ordu ilinde, devrimci bir eylem hazırlığındayken yaşanan patlama sonucunda şehit düştü. Ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi İleri Militanıydı.

Şerif Aslan: Nisan 1984 tarihinde İzmir Buca Hapishanesinde katledildi.

NORMALLEŞME NEYE İŞARET EDİYOR?

S. Arabistan ve İran'ın 2016 yılında diplomatik ilişkileri çeşitli sebeplerle sonlandırıp Çin aracılığıyla yeniden görüşmeye başlaması pek çok tartışmalı konuyu gün yüzüne çıkardı. Çin'in arabuluculuğu, Ortadoğu'daki etkinliği ve ABD'nin bölgede gerileyen hegemonyası tartışılmaya başlandı. Bu yakınlaşma birçok kişi tarafından ABD hegemonyasının sonu olarak yorumlandı. Özellikle İran lideri Ali Hamaney'in Askeri Danışmanı Yahya Rahim Safevi böyle bir değerlendirme yaparak bölgede ABD hegemonyasının sona ereceğini ifade etti. Başka bazı analizlerde de bu tarz yorumlar karşımıza çıktı. Gerileyen ABD hegemonyasından bahsetmek elbette mümkün. Ancak bir anlaşma üzerinden ABD'nin gücünün sona erdiği varsayımını yapmak duruma abartılı yaklaşmak olacaktır.

GERİLİM HATTI ORTADOĞU

S. Arabistan ve İran arasında yaşanan gerilim uzun yıllara dayanıyor. İki ülke Suriye, Bahreyn, Filistin, Irak ve Yemen üzerinden anlaşmazlıklar yaşıyordu. Özellikle Yemen konum olarak S. Arabistan için önemli bir yerde duruyor. Burada başlayan savaşta İran Husileri destekleyerek S. Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin (BAE) karşısında duruyor. Bu savaşın başlaması iki ülke arasında başlayan gerilimi tırmandıran bir nokta olmuştu.

Daha sonra S. Arabistan'da 2 Ocak 2016'da aralarında Şii din adamı Nimr el-Nimr'in de bulunduğu 47 kişi "terör" suçlamasıyla idam edildi. S. Arabistan'ın Tahran Büyükelçiliği ve Meşhed kentindeki konsolosluk binaları İran'daki protestocular tarafından ateşe verildi. Bu saldırıların ardından S. Arabistan, 3 Ocak'ta İran ile diplomatik ilişkilerini kesti. Mart 2015'te Yemen'deki kriz nedeniyle hız kazanan gerilim bu olayla birlikte iki ülke arasındaki diplomatik ilişkileri tamamen durdurdu.

Yemen gibi birçok sahada gerilen ilişkiler 14 Eylül 2019'da S. Arabistan'ın en büyük ulusal petrol şirketi Saudi Aramco'nun tesislerine düzenlenen saldırıyla savaşın eşiğine kadar geldi. Husiler tarafından üstlenilen saldırının ardından ABD ve S. Arabistan, saldırının İran'ın desteğiyle ya da doğrudan İran tarafından gerçekleştirildiğini iddia etti.

İran ve S. Arabistan, diplomatik ilişkilerin kesilmesinden sonra ilk kez Nisan 2021'de Irak'ın arabuluculuğuyla

doğrudan görüşmeye başladı. Aynı yıl eylül ayına kadar Irak ve Umman'ın arabuluculuğunda olmak üzere iki ülke yetkilileri arasında dört tur müzakere gerçekleştirildi.

6 Mart'ta Çin'in başkenti Pekin'de başlayan görüşmeler ise 10 Mart'ta anlaşmayla sonuçlandı.

ÇİN GARANTÖRLÜĞÜNDE GÖRÜŞMELER

Ortadoğu'da emperyalist güçlerin kızıyan rekabeti yeni gelişmelere yol açıyor. Bölgede yıllardır süren savaşın körükleyicisi ABD egemen güç olma niteliğini yavaş yavaş kaybediyor. ABD'nin bıraktığı boşluğu dolduracak yeni bir güç olarak da Çin karşımıza çıkıyor. Çin, bölgedeki etkinliğini artırmak adına temkinli ilerliyor. Bu görüşmelerde arabulucu rol oynayarak da ABD'ye karşı bir hamle yapmış oluyor. Çin'in bölgedeki yatırımlarına bakacak olursak İran ve S. Arabistan ile ilişkilerinin nasıl yakınlaştığını anlayabiliriz. 2005-2021 yıllarında Arap ülkelerindeki 213,9 milyarlık yatırımla en büyük yabancı yatırımcı Çin oldu. Ayrıca S. Arabistan'a silah ihracatı 2016-2020 yıllarında yüzde 386 arttı. Ayrıca Çin, petrol zengini Körfez Ülkeleriyle görüşmek üzere aralık ayında S. Arabistan'ın başkenti Riyad'ı ziyaret etti. Bölgede artan Çin etkinliği ABD'li emperyalistleri endişelendirmiş durumda. ABD'nin eski İsrail Büyükelçisi Daniel B. Shapiro "Çin'in Ortadoğu'daki çatışmaların her iki tarafıyla da yapıcı ilişkiler kurma becerisini göstererek nüfuzunun arttığını görmek tedirgin edici. Bu durum Çin'in Ortadoğu'daki çıkarlarını sadece ekonomik bir mercekten görmenin ötesine geçtiğini ve diplomatik bir liderlik rolü üstlenmeye başladığını gösteriyor. Bu gidişat zamanla bölgede daha iddialı bir güvenlik duruşuna yol açarak ABD'nin onlarca yıllık üstünlüğüne daha doğrudan bir meydan okumaya dönüşebilir." diyerek Çin'in diplomatik ilişkilerini geliştirerek bölgede azalan etkinliğe talip olabileceğini belirtti. Elbette Çin bölgede azalan gücü eline geçirmek için hazırlanacaktır. Ancak şu an bu gücü elinde bulunduracak kapasiteye sahip değildir. ABD'nin yerini doldurabilecek, onun hegemonyasını söküp atabilecek konuma daha gelmemiştir. Onun bu konuma gelmemiş olması bölgede etkinliğini artırma çabasıyla da çelişmez.

İSRAİL ZARARLI ÇIKIYOR

Anlaşmadan zararlı çıkan ülkenin İsrail olduğunu söyleyebiliriz. İsrail, İran karşıtı bir blok oluşturma hedefindeydi. Ancak BAE ve İran'ın yeniden ilişki kurmaları ilk başta bunu engelleyen bir rol oynadı. Şimdi de İsrail'in S. Arabistan'ı kendi cephesine çekme hedefi varken bu görüşmelerin yapılması İsrail'i ciddi anlamda rahatsız etti. İsrail- S. Arabistan ilişkilerinde Filistin meselesi önemli yerde duruyor. S. Arabistan'ın Filistin sorununda "iki devletli çözüm, 1967 sınırlarına geri dönülmesi, göç ettirilen Filistinlilerin güvenli geri dönüşü" gibi talepleri var. Bu şartlar sağlanmadan S. Arabistan İsrail ile normalleşmeye razı görünmüyor. Netanyahu hükümetinin politikaları izlendiğinde de bu taleplerin bir karşılığının olmadığı görülüyor. İsrail, İran'a karşı mücadelesini S. Arabistan ile yürütmek isterken bu görüşmeler İsrail'in çıkarlarına zarar veriyor. Halihazırda siyasi kriz içerisinde debelenen İsrail için durumlar iyiye gitmiyor. Son süreçte Netanyahu'nun yargı reformunu desteklemeyen savunma bakanını görevden alması üzerine aylardır sokaklarda olan protestocular bu sefer Netanyahu'nun evinin bulunduğu sokaklarda yürüyüş yaptı. Hem iç hem de dış siyasette kriz içerisinde debelenen İsrail'in önümüzdeki günlerde ne yapacağı, geri adım atıp atmayaacağı belirsizliğini koruyor.

S. ARABİSTAN VE OYNADIĞI ROL

Abraham Anlaşmalarıyla İsrail, BAE ve Bahreyn arasında kurulmuş olan güçlü ekonomik bağları görmezden gelemez. 2020 yılı sonunda 114,9 milyon dolar olan iki ülke arasındaki ticaret hacmi 2021 yılında 1,221 milyar dolar düzeyine kadar yükseldi. 2022 yılının ilk yarısında ise 2021 yılının tamamını geçerek 1,407 milyar dolara yükseldi. Aynı şekilde İsrail'in Bahreyn ve Fas ile de ciddi şekilde artan ticaret bağı var. Bu noktada S. Arabistan'ın iki ülkeyle de yakınlaşmaya çalıştığını söyleyebiliriz. S. Arabistan'ın ABD ile reddedilemeyecek kadar kuvvetli bir bağı var. Bu bağlar S. Arabistan'ın İsrail'le de yakın bağlar kurmasını getiriyor. Aynı zamanda İran'la da böyle bir yakınlaşma içerisine giren S. Arabistan bölgede kendini koruma altına alarak çıkacak çatışmalardan korunmak istiyor. ABD- S. Arabistan ilişkilerinde bir miktar kırılma yaşandığı görülüyor. Bu kırılmalardan kaynaklı S. Arabistan emperyalistler

arası çelişkilerden yararlanarak çareyi Rusya ve Çin'le anlaşmalar yapmakta bulmuştur. Nitekim imzalanan birçok anlaşmada ticaret hacmi artırılmıştır.

S. Arabistan'ın henüz ittifak değiştirme gibi bir niyeti yok. Çünkü ABD'ye sıkıca bağlanmış durumda.

İRAN: YATIRIM CENNETİ

Çin-İran ilişkilerini de incelediğimizde artan bir ticaret bağından söz edebiliriz. Dış ticaretinin yüzde 30'u Çin'e dayanan ve Çin'in 400 milyar dolar yatırım sözü verdiği İran, Çin'in atacağı adımlardan umutlu. Yarı sömürge ülke olan İran, Çin'in pazarı haline dönüşecek durumda. Ayrıca Çin'in karayolları, demiryolları ve telekomünikasyon gibi altyapı geliştirme ve askeri alanda yapacağı yatırımları bekler vaziyette.

Çin'in de enerji ihtiyacı Ortadoğu ülkeleriyle ilişkilerini iyi tutmasına yol açıyor. Enerji ihtiyacını karşılarken aynı zamanda da bu bölgede etkinliğini ABD'ye karşı artırma çabasında.

İran'ın ABD ile olan gerilimleri de Çin'in oynadığı rolde başarılı olmasına sebep oluyor.

ABD de Çin'in bu hamlesine karşılık bölgedeki müttefik ülkeleri silahlandırma yoluna gitmiştir. Emperyalistler arası çekişme alabildiğine sürecektir.

Daha geçtiğimiz günlerde İran'ın ABD üssüne saldırması ve ABD'nin geri saldırıda bulunması aralarındaki ilişkiyi gözler önüne sermiştir. Çin'i Ortadoğu'da iştahlandıran şey sömürü olanakları değil sadece bunun yanı sıra ABD'nin bölgede azalan gücü. ABD'nin bölgedeki güçlerini azaltması Çin'i taktik hamlelerle bu bölgede yoğunlaşmaya itiyor. ABD'nin İran'a olan yaptırımları nedeniyle de İran, Çin'e bağımlı hale gelmiş durumda. Aralarında imzalanan anlaşmalar da bunu gözler önüne sürüyor.

Anlaşmalar, anlaşmazlıklar, emperyalistler arası çelişkiler ve bunların yarı sömürgelerdeki etkileri bize bir kez daha dünya siyasetinde rol oynayacak, dünyayı kökünden değiştirecek gücün kim olduğunu gösteriyor. Tüm bu çelişkilerden faydalanıp dünya halklarının çıkarı için mücadele etmek tek yoldur. Çelişmeleri kavrayalım, önümüzde duran görevi yükseltelim. Emperyalistlerin yarı sömürgelerdeki varlığına son verip dünya halklarının öfkelerini yayalım.

İstanbul Newrozu binlerin katılımıyla gerçekleşti

2023 Newrozu bu yıl Yenikapı Miting Alanı'nda "Her Dem Newroz, Her Dem Azadi" ve "Newroz Ateşle Özgürlüğe" sloganıyla kutlandı. İstanbul'da binlerce kişi Yenikapı Miting Alanı'na gitti.

Yenikapı Marmaray önünde saatler öncesinden kitle toplanmaya başladı.

FAŞİZMİN İBRAHİM KAYPAKKAYA KORKUSU

Yürüyüş başlamadan önce Partizan, "pankartla yürüyemezsiniz" denilerek polis tarafından engellenmeye çalışıldı. Polisin tüm engelleme girişimlerine rağmen Partizan yürüyüşte ısrar ederek alana doğru ilerledi. Alana girişlerde İbrahim Kaypakkaya silüetli Partizan flamaları engellenmek istendi. Yasak kararı olduğu iddia edilerek Partizan kortejinin alana girişi engellendi. Daha sonra flamaların indirilmediği gerekçesiyle polis saldırısı gerçekleşti. 10 Partizan okuru işkenceyle gözaltına alındı. Partizan okurları polis saldırısına, "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" sloganıyla yanıt verdiler.

Ayrıca ulusal kıyafetleriyle alana girmek isteyen 5 yaşındaki bir çocuğun alana girişine izin verilmedi.

Daha sonra tüm baskılara ve engellemelere rağmen flamalarıyla alana giriş yapan Partizan korteji "Faşizme İsyan, Halka Önder Partizan" sloganıyla Newroz'da yerini aldı. Depremde katledilenlere adanan Newroz'da saygı duruşunda bulunuldu. Ardından deprem bölgesinde yaşananların yer aldığı kısa bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Bu sırada kitle "Hükümet İstifa" sloganlarını yükseltti.

İstanbul Newrozu'nda Kürtçe ve Türkçe okunan metinde, Newroz ateşinin depremde yaşamını yitirenler için yakıldığı belirtildi.

HDP İstanbul İl Eşbaşkanı İlknur Birol yaptığı konuşmada "Bugün kalbimizde yas, keder ve üzüntü var. Çünkü on binlerce yurttaşımızı bu köhnemiş ve yıkılacak düzen nedeniyle kaybettik. Enkazlarda çığlıklar atarak öldüler. Yurttaşlarımızın hesabını sorana dek, adım adım gelecek ve bu düzeninizi bitireceğiz. Yasamız, kederimiz ve öfkemiz ile geliyoruz." dedi.

"BU MEYDAN HESAP SORACAK"

Daha sonra sahneye ulusal kıyafetleriyle çıkan HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Ferhat Encu, Kürtçe yaptığı konuşmada, "Kawa'nın çocukları Newroz'unuz kutlu olsun" dedi. Encu, şunları söy-

ledi: "Sizleri bu duruşunuzdan dolayı selamlıyorum. İstanbul halkı, önümüzde seçimler var. HDP'nin kapatılmasıyla seçimlere girmelerini engelleyeceklerini sandılar. Biz milyonlar olarak meydanlarda hesap soracağız. Kapatmanın hesabını soracağız. Tutuklamalarla, talanla, kapatmalarla bu mücadeleyi durduramazsınız. Bu meydan hesap soracak. İstanbul halkı hazır. Kürt halkı, halklar olarak AKP-MHP iktidarını göndereceğiz. Sizin duruşunuz her şeye cevap oldu. Newroz pîroz be."

Daha sonra Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Eş Sözcüsü Esengül Demir, söz aldı. "Öfkeliyiz, yerle bir olan binalara onay verenlere öfkeliyiz. Günlerce insanlara ulaşmayan iktidara öfkeliyiz. İktidar hastaneleri, belediye binaları vergilerimizle yapılan yollar yıkılarak altında kalmıştır, halka ilaç ve çadır göndermemiştir. Bütün bunlar olurken mülteci avına çıkanlara seyirci kalmıştır. Bu iktidar ırkçılığı körükleyen tekçi bir iktidar ve Alevi, Kürt, Arap halkına kendi başının çaresine bakın demiştir. Bunların hesabını soracağımıza halkımızın önünde söz veriyoruz" diyen Demir, meydanı dolduranlar olarak hesap soracaklarını söyledi.

Yapılan konuşmaların ardından müzik dinletisi gerçekleştirildi.

POLİS SALDIRISI

Newroz'un son bulmasının ardından dağılan kitleye saldıran polis yaklaşık 200 kişiyi gözaltına aldı. "Bijî Serok Apo", "Be Serok Jiyan Na Be" Ve "Bijî Berxwedana Zindana" sloganı attıkları gerekçesiyle bir grubu gözaltına almak isteyen polisler kitle tepki gösterdi. Bunun üzerine kitleye saldıran polisler, yüzlerce kişiyi işkenceyle gözaltına aldı.

İstanbul Valiliğinden yapılan yazılı açıklamada "alana yasadışı pankart ve flama sokmaya çalışan, yasadışı slogan atarak taşkınlık çıkaran 224 kişi hakkında yakalama işlemi uygulanmıştır." denildi.

Gözaltına alınanlar arasında engelli bir çocuğun ve avukatların da olduğu öğrenildi. Gözaltına alınanların Vatan Caddesi'nde bulunan İstanbul Emniyet Müdürlüğü ve Fatih İlçe Emniyet Müdürlüğü Çocuk Büro Amirliğine götürüldüğü belirtildi.

Gözaltına alınanlar sabah saatlerinde serbest bırakıldı.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[ydemokrasi11](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[yenidemokrasi](#)

[yenidemokrasi32.net](#)

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20